

Від національного діалогу – до національної єдності!

radaspilnot.org.ua

Національний Dialog

№ 1(17)

Видається з 14 жовтня 2017 року • січень 2019 •

Джерело інформації про національно-культурні об'єднання України

ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНА ГАЗЕТА РАДИ НАЦІОНАЛЬНИХ СПІЛЬНОТ УКРАЇНИ (РНСУ)

Вітання Голови РНСУ з Хрещенням Господнім

Від Ради Національних спільнот України вітаю Вас з великими православними святами – Богоявленням і Хрещенням Господнім! Бажаю, щоб на Вас зійшла свята Божа благодать, щоб тіло і душа, котрі омилися святою водою – наситилися здоров'ям, легкістю, вітхою, щоб відійшли прикрість, розчарування, ненависть і погані

думки, а в душі запанував мир, спокій та злагода!

Нехай Хрещенські морози вас підбадьорять та загартують!

З Хрещенням Господнім вас!

Христос Хрещється!

Голова Ради національних спільнот України,
Заслужений працівник культури України Ашот Аванесян

Круглий стіл з нагоди 100-річчя Соборності України і Розширене засідання Президії РНСУ

День Соборності – свято України, яке відзначають щороку 22 січня в день проголошення Акту Злуки Української Народної Республіки й Західноукраїнської Народної Республіки, що відбулося в 1919 році. Офіційно в Україні День Соборності відзначають з 1999 року.

24 січня в Інституті політичних і етнонаціональних досліджень ім. І.Ф.Кураса НАН України з нагоди святкування Соборності України відбулося засідання

Круглого столу Ради національних спільнот України і Розширене засідання Президії РНСУ

Захід проходив на високому професійному рівні, було віддано належну данину найсвятішим і найактуальнішим для держави поняттям – Незалежності та Соборності України.

Соборність – це символ єдності у різноманітті, боротьби за волю, порозуміння поміж людьми, взаємодітримки, надії та віри у майбутнє. Непрості події минулих років хвилюють нас і зараз, у ці непрості для України часи, допомагають нам переосмислити їх ширше і зрозуміти їх глибше. Не забуваючи про них, ми можемо осягнути історичні уроки.

У роботі заходу взяли участь представники міністерств, держслужбовці, вчені, письменники, керівники національних спільнот, діячі культури та громадські діячі.

(Підробіці на стор. 3)

6 січня 2019 року Вселенський патріарх Варфоломій надав Україні Томос про автокефалію. Церемонія вручення відбулась на божественній літургії, яку спільно правили патріарх Варфоломій і Предстоятель Православної церкви України митрополит Епіфаній. «Якщо перше Хрещення ми отримали за часів Святого Володимира, то Томос – це друге Хрещення України, тому що ми отримуємо свою незалежну українську церкву», – стверджує митрополит Епіфаній.

Митрополит Київський і всієї України Епіфаній: «Усі справи, які спонукані любов'ю до Бога і ближніх, Господь завжди благословляє»

У момент передачі Томосу відчував певний внутрішній спокій і відповідальність, – Предстоятель Української Православної Церкви Епіфаній

Блаженніший митрополит Київський і всієї України Епіфаній (світське ім'я – Сергій Петрович Думенко, народився 3 лютого 1979 року в селі Вовкове Іванівського району Одеської області) – Предстоятель Православної Церкви України.

21 грудня 2007 року пострижений у чернецтво з іменем Епіфаній (на честь святителя Епіфанія Кіпрського) у Свято-Михайлівському Золотоверхому монастирі міста Києва. Постриг здійснив архієпископ Переяслав-Хмельницький Димитрій (Рудюк).

6 січня 2008 року рукопокладений у сан ієродиякона у Свято-Володимирському патріаршому кафедральному соборі міста Києва. Хіротонію здійснив Святійший Патріарх Київський і всієї України Філарет.

20 січня 2008 року рукопокладений у сан ієромонаха у Свято-Володимирському патріаршому кафедральному соборі міста Києва. Хіротонію здійснив Святійший Патріарх Київський і всієї України Філарет.

28 червня 2013 року піднесений до сану митрополита.

У 1999 році закінчив Київську духовну семінарію, а в 2003 році – Київську духовну академію.

У 2006-2007 роках навчався на філософському факультеті в Афіньському національному університеті (Греція). Кандидат наук із богослів'я, Доктор наук із богослів'я, професор. Має багато державних і церковних нагород.

15 грудня 2018 року на Об'єднавчому соборі обраний Предстоятелем Православної Церкви України з титулом Блаженніший митрополит Київський і всієї України.

6 січня 2019 року Предстоятель ПЦУ Епіфаній з рук Всесвятішого Вселенського Патріарха Варфоломія отримав Томос про автокефалію Православної Церкви України під час Божественної літургії в кафедральному соборі на честь святого Георгія Переможця на Фанарі, яка засвідчила євхаристійну єдність Української та Константинопольської Православних Церков.

«Увесь свій час присвячую церковним справам», – сказав Глава помісної Української Православної Церкви Митрополит Київський і всієї України Епіфаній в інтерв'ю газеті «Національний діалог».

Дорогий Владико, вітаємо Вас з обранням Предстоятелем Православної Церкви України. Саме Ви отримали з рук Вселенського Патріарха Варфоломія Томос про автокефалію Української Православної Церкви. Чи означає це, що до цього наша православна Церква була не зовсім канонічною? Адже згідно з історичними свідченнями митрополія в Києві була створена і визнана Константинополем ще у 860 році, а Князь Аскольд був найпершим київським християнським Князем. Яку ж дату створення Української Церкви, на Ваш погляд, слід вважати справжньою?

– Дякую Вам за вітання. Так, дійсно, Україна отримала Томос про автокефалію зовсім недавно, але це не означає, що у нас не було Церкви раніше. Як відомо, перше хрещення наших предків, зафіксоване в хроніках, пов'язане зі святим князем Аскольдом-Миколаєм, тобто сталося у IX ст., а остаточно Київ і його мешканці прийняли хрещення в X столітті і з цього часу у нас існувала Київська Митрополія з її митрополитом.

Але вона не мала статусу автокефалії, бо підпорядковувалася безпосередньо Вселенському Патріарху. Спочатку це було обумовлено тим, що Церква наша була молодою, а потім також тим, що наш народ переживав періоди втрати власної державності і ми були підлеглими сусіднім державам. Однак у 1686 р. Київську Митрополію незаконно привласнив Московський Патріарх. У часи імперської Росії, а пізніше – Радянського Союзу реалізувати прагнення до церковної незалежності було неможливо, бо всі спроби нищилися силою державної влади.

Продовження на стор. 2

Митрополит Київський і всієї України Епіфаній: «Усі справи, які спонукані любов'ю до Бога і ближніх, Господь завжди благословляє»

Продовження. Початок на стор. 1

З часу проголошення у 1991 р. України суверенною та незалежною державою стало можливим утвердити і єдину помісну Українську Православну Церкву. На жаль, Москва розділила Церкву, і використовувала свій вплив, щоби поширювати думку про «неканонічність» Української Церкви. Ми, всі ті, хто боровся і утверджував автокефалію УПЦ, ніколи не мали сумніву в тому, що це є справа вірна і Богом благословенна. І те, що цей процес був благословенний Богом, засвідчено неухильним теперішнім зростанням кількості громад та вірян Української Православної Церкви. Якби Богу була неугодна автокефальна Українська Церква, то ми б сьогодні не мали ні її, ні Томосу, яким було засвідчене благословення Вселенського Патріархату, нашої Церкви-Матері, на незалежне буття.

Вам пощастило особисто бути присутнім на історичній церемонії підписання Томосу у Стамбулі. Які Ваші враження? Які моменти запам'яталися найбільше?

— Звісно, ці дні вже стали історичними. Але вони також стали особливими для всіх православних християн в Україні і для мене особисто. Богослужіння, які ми звершували у Константинополі, на Фанарі, були особливими, трохи незвичними, адже і церковний спів і богослужбові традиції дещо відрізняються від тих, які є в Українській Православній Церкві. У момент передачі Томосу відчував певний внутрішній спокій і відповідальність, яку Господь і Собор українського духовенства ввірив мені як Предстоятелю.

У деяких ЗМІ поширюється думка, що Православна Церква України не буде повністю незалежною, бо залишиться залежною від Константинопольської Церкви-матері. Наприклад, ПЦУ не зможе створювати свої парафії за межами України.

— Такі думки поширюють у першу чергу для того, щоби виправдати залежність частини Української Церкви від Московського Патріархату, що нібито одна Церква (МП) залежить від Москви, а інша — від Константинополя. Слід підкреслити, що Православна Церква України є автокефальною, тобто незалежною в устрої та управлінні. Ми не є складовою частиною Вселенського Патріархату, в той час як УПЦ МП — складова частина Російської Церкви і залежить від неї.

Щодо неможливості, як Ви сказали, створювати парафії за межами України, то це передумова Вселенського Патріархату. Олександрійський та Єрусалимський Патріархати, Церкви Греції та Кіпру теж не створюють парафії поза своїми кордонами, але вони віддавна мають безсумнівний статус автокефалії.

УПЦ КП на Помісному Соборі 27 червня 2013 року приєднала найпершого Київського Князя Аскольда (Оскольда) до лику святих (з нагоди 1025-річчя Хрещення Руси в Києві). Оскільки Україна відновлює свою історичну правду, напевно, варто встановити йому пам'ятник у центрі Києва? Також було б добре випустити масовим тиражем просвітницьку брошуру з правдивою історією становлення православної Церкви в Україні з давніх часів. Яка Ваша думка з цього приводу?

— Церква підтримує і буде підтримувати всі ініціативи, спрямовані на вшанування святого благовірного Князя Оскольда, у хрещенні Миколая, так само, як і всі ініціативи, спрямовані на відновлення історичної правди та пам'яті.

Коли саме Ви прийняли для себе рішення присвятити життя духовній службі?

— Ще будучи школярем. Любов до Бога і до Святої Церкви мені привила ще бабуся, коли брала мене з собою до храму.

Ви маєте високий духовний сан і, в той же час, залишаєтесь звичайною людиною. Скажіть, будь ласка, які у Вас є захоплення?

— Ставши монахом, ти вже не є мирською людиною, а тому ніяких захоплень бути не може. Коли маєш багато обов'язків, просто майже не вистачає часу навіть на найбуденніше — почитати книгу, переглянути новини чи просто пройтися монастирською територією. Увесь свій час присвячую церковним справам, яких зараз дуже багато.

Що б Ви хотіли побажати читачам газети «Національний діалог», у тому числі багатьом представникам національних спільнот поліетнічної України, серед яких багато вірян?

— Бажаю всім нам єднати зусилля у розбудові нашого спільного дому — України. Лише єднаючи зусилля, виявляючи на ділі любов до України, до нашого народу, можемо досягти успіху і для суспільства, і для держави, і для кожного з нас особисто. А всі справи, які спонукані любов'ю до Бога і ближніх, Господь завжди благословляє.

— Дорогий Владико, щиро дякуємо Вам за відверті відповіді, за те, що при величезній зайнятості знайшли можливість відповісти на запитання, які цікавлять наших читачів та всіх українців.

— Дякую! З повагою

Митрополит Київський
і всієї України Епіфаній.

Фото із сайту: pomisna.info

Хай Вас підтримують та надихають рідні люди, розуміють та допомагають колеги, хай минають негаразди та непорозуміння.

Бажаємо, щоб і надалі Ваша праця була плідною та змістовною, розпочаті справи принесли вагомий результат, а успіхи йшли поряд з особистим щастям, злагодою та достатком.

Нехай доля завжди буде прихильною до Вас та Вашої родини, а кожен новий день дарує приємні враження, задоволення від роботи та світлу надію на майбутні роки!

Упевнені, що Ваш високий професіоналізм та компетентність і надалі слугуватимуть розвитку і процвітанню нашої рідної України!

З Днем народження!

Привітання Ашота Аванесяна з Днем спеціаліста військово-соціального управління ЗСУ

30 січня, у День спеціаліста військово-соціального управління Збройних Сил України ми хочемо віддати шану всім співробітникам ЗСУ, які підтримують наших військовослужбовців та своєю працею всіляко допомагають їм відстоювати незалежність українського народу та нашої держави.

Ви сприяєте втіленню мужності, сили та героїзму захисників рідної землі в нелегкі для України часи.

Нехай Ваша праця буде завжди заснована на любові.

Нехай мир буде аксіомою, а не винятком.

Ви наша гордість і честь!

Довідка: Враховуючи важливу роль органів соціально-психологічної та виховної роботи в підвищенні боєздатності Збройних Сил України, підтриманні військової дисципліни, організації морально-психологічного забезпечення життєдіяльності військ, військово-соціальної діяльності та з метою виховання патріотизму, здійсненні військово-патріотичного виховання особового складу, підтримці престижу військової служби, вірності військовим традиціям, Міністром оборони України Михайлом Єжем був підписаний наказ № 303 від 3 червня 2011 року «Про встановлення Дня спеціаліста військово-соціального управління Збройних Сил України», який з тих пір має щорічний характер і відзначається 30 січня.

Голова РНСУ Ашот Аванесян

23 січня виповнилося 90 років Почесному Патріарху всієї Руси-України Філарету

Патріарх Філарет – український православний церковний діяч, архієрей. Третій Предстоятель Української православної церкви Київського патріархату (УПЦ КП), Патріарх Київський і всієї Руси-України (з 1995 по 2018), Герой України (2019).

Митрополит Київський і всієї України Епіфаній у своєму вітальному слові з нагоди 90-ліття Святійшого Патріарха Філарета, зокрема, сказав:

— Джерелом натхнення для всіх нас і особисто для мене є приклад Вашого твердого і непохитного рішення боротися за автокефалію Української Православної Церкви. Усвідомлюючи історичну необхідність, канонічну правильність та пастирську користь в умовах, коли Україна стала незалежною державою, утвердити і Українську Церкву на засадах автокефалії — Ви без-

компромісно стали на цей шлях і не зійшли з нього ані через умовляння, ані через погрози, ані під страхом покарань. Благо Церкви Ви поставили вище Вашого особистого становища — і саме тому перемогли. Беззаконні анафеми та відлучення щодо Вас рішенням Вселенського Патріарха визнані не дійсними, автокефалія, за яку Ви боролися, отримала благословення Церкви-Матері Константинопольської, підтвердженням чого став вручений 6 січня Томос.

Насправді можна багато говорити, перелічуючи Ваші досягнення, плоди невтомної праці, приклади чеснот, достойні наслідування — і все це будуть правдиві та щирі слова.

Все сказане дотепер має на меті не просто виголосити похвалу, але засвідчити і мою особисту, і всіх нас загалом любов, повагу і пошану до Вашої Святості. Ми хочемо і надалі разом з Вами будувати єдину автокефальну Помісну Українську Православну Церкву, розбудовувати і зміцнювати її, долати застарілі розділення, суперечності та незгоду, від яких українське православ'я потерпало майже три десятиліття.

Від себе особисто, від єпископату, духовенства, чернецтва та вірних сердечно зичу Вам, Святійший Владико, міцного здоров'я, кріпості духовних та тілесних сил, многих благословенних літ служіння Церкві та Україні, їхній єдності, миру і процвітанню!

Рада національних спільнот України приєднується до цих теплих слів поздоровлення і бажає Патріарху Філарету міцного здоров'я, сили духу, Божої допомоги у всіх справах.

Підписання Меморандуму між РНСУ та Громадською організацією «Ясно»

29 січня в офісі Ради національних спільнот України відбулася важлива подія — підписання Меморандуму про партнерство та співробітництво між Радою національних спільнот України та Громадською організацією «Ясно», в якому, зокрема, сказано:

«Рада національних спільнот України в особі Голови організації — Ашота Дадікоєвича Аванесяна та Громадська організація «Ясно» в особі Голови організації — Станіслава Дмитровича Зубка підписали цей Меморандум задля захисту та задоволення законних інформаційних, соціальних, економічних, творчих, національно-культурних та інших спільних інтересів представників етнічного населення України».

Громадська організація «ЯСНО» — це спіль-

нота відповідальних громадян та чесних журналістів, що прагнуть інформувати суспільство та роз'яснити процеси, які відбуваються в державі та за її межами.

Сподіваємося на плідну співпрацю!

Анонс. Міжнародний день рідної мови з РНСУ

21 лютого в рамках відзначення Міжнародного дня рідної мови, Рада національних спільнот України, спільно з «Радою представників громадських об'єднань корінних народів, національних меншин України» при Міністерстві освіти і науки України, організовує Урочистий захід, присвячений цьому Дню.

Рідна мова для кожної людини є важливим елементом культурної свідомості. Вона накопичує традиції й досвід попередніх поколінь і дозволяє передати їх нащадкам. Однак багато мов сьогодні знаходяться на межі повного зникнення. У деяких мов не залишається живих носіїв, тому одним із методів порятунку лінгвістичного багатства планети експерти називають вивчення іноземних мов.

Головна мета Дня рідної мови — сприяння мовній різноманітності світу і стимулювання вивчення іноземних мов населенням різних країн.

Круглий стіл з нагоди 100-річчя Соборності України і Розширене засідання Президії РНСУ

24 січня 2019 року відбулися дві важливі події: Круглий стіл з нагоди святкування 100-річчя Соборності України і Розширене засідання Президії **Ради національних спільнот України** в Інституті політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України.

У проведенні цих заходів узяли участь керівники національних спільнот, представники міністерств, держслужбовці, вчені, письменники, діячі культури та громадські діячі.

Відкриваючи захід, Голова РНСУ Ашот Аванесян наголосив, що у понятті Соборність України втілена ідея єдності української нації, яку послідовно і наполегливо відстоює **Рада національних спільнот України**. Ще з часів створення Української Центральної Ради представники етносів виступали активними будівничими незалежної держави УНР. Ця традиція існує і тепер.

Ашот Аванесян подякував за співпрацю з РНСУ господарю Інституту – його директору, доктору історичних наук, професору Олегу Рафальському, який виступив з вітальним словом і дав науковий коментар щодо подій доби УНР. «Мені приємно на правах господаря у нас в інституті обговорювати та вирішувати не тільки політичні питання, а й етнічні, національні. Де злагода, там і перемога!».

Ашот Дадікоєвич вручив почесні відзнаки РНСУ учасникам зібрання, а Директор Департаменту у справах релігій та національностей Міністерства культури України Андрій Юраш вручив державні нагороди від Мінкульту та в промові додав, що завжди відчуває себе на зустрічах з представниками **Ради національних спільнот України** у «родинному колі» зі спільними думками та діями. І що двері Департаменту завжди відкриті для співпраці та діалогу, значний вклад у який вносить газета РНСУ «Національний діалог».

З привітанням та промовою виступив Головний спеціаліст Департаменту культури КМДА Володимир Горючий. Він підкреслив, що процес фінансування культурологічних заходів, хоч і не простий, але він іде, і члени РНСУ беруть участь у тендерах, конкурсах КМДА та перемагають у них і, завдяки цьому, проводять цікаві творчі заходи в Києві.

Голова Українського фонду культури Олександр Бакуменко розповів учасникам Круглого столу, що цей рік також визначний для Фонду, який був створений у 1987 році Борисом Олійником і нині носить його ім'я. «Ми об'єдналися єдиною духовною єдністю, єдністю національного духу!», зазначив Олександр Бакуменко та запросив усіх бажаючих відвідати Український фонд культури.

Від Міністерства культури України була вручена заслужена нагорода одному із засновників грецького руху України, людині-легенді Марії Георгіївні Гайтан – Грамота за вагомий особистий внесок у розвиток культури України, зміцнення взаєморозуміння та взаємозв'язків між національними спільнотами і високий професіоналізм.

«Бабин Яр» Борис Глазунову, за те, що вони активно пропагують та втілюють в життя створення Меморіального музею «Бабин Яр». Заступник Голови РНСУ Микола Корецький у своєму виступі закликав бути пильними, бути розумними, бути об'єднаними у прагненні побудувати Єдину Соборну Державу – Україну.

Інеш Кдинова розповіла про створення у липні 2018 року оновленої Громадської ради при Міністерстві культури України та її роботу і висвітлювала основні завдання на майбутнє. Інеш Кдинова є членом цієї ради і працює в Комісії з питань мистецтв та культурно-мистецької освіти.

Голова Державного комітету України у справах національностей та релігій у 2009-2010 рр. Юрій Решетников висловив упевненість, що рано чи пізно 22 січня буде відзначатися як День Незалежності і Соборності України і відзначив, що «соборність і єдність – не лише тези, гасла, девізи, а це повсякденна праця по збереженню цієї єдності, якої не можна досягнути примусово, а тільки взаєморозумінням та самовідданою працею».

Цю думку у своєму виступі висловив також Головний редактор газети «Національний діалог», політичний експерт, дослідник історії доби УНР Михайло Роль. Він підкреслив, що IV Універсал, яким 22 січня 1918 року була проголошена Незалежність Української держави (минулого року виповнилось 100 років з дати проголошення Універсалу), ніхто не скасовував. Тому доцільно 22 січня відзначати як День Незалежності і Соборності, а 24 серпня – як День національного відродження. Тоді все стане на свої місця. Така пропозиція була підтримана учасниками засідання.

Голова Всеукраїнського татарського Центру «Туган Тел» Канафія Хуснутдінов підкреслив у своєму виступі, що їх організація активно залучає молодь до участі у національних заходах, та веде з нею постійний діалог: багато спілкується і радиться для вирішення нагальних проблем. Також Канафія Хуснутдінов запропонував відзначити спільно з **Радою національних спільнот України** загальновідоме свято татар «Сабантуй».

Після цього відбулась Презентація проекту концепції «Ме-

Змістовними були виступи Михайла Сидоржевського, Голови Національної спілки письменників України, який привітав присутніх від двотисячного колективу письменників Спілки. Заступник Голови РНСУ Єрванд Данієлян у своїй промові щиро подякував Першому заступнику Голови РНСУ Еміру Валєєву та директору Національного історико-меморіального заповідника

моральний центр Голосту «Бабин Яр», яку провів Сергій Казарянц, Директор і головний архітектор Архітектурно-проектної компанії «Раден». Він зокрема сказав:

«Створена і розроблена концепція майбутнього Меморіального музею, зроблений архітектурний проект, почалися роботи по втіленню в життя створення музею «Бабин Яр». Проект дуже насичений і великий, в ньому брав також участь Інститут національного дослідництва в Україні». Був показаний відеоролик – презентація проекту створення комплексу-музею «Бабин Яр».

Далі Голова РНСУ Ашот Аванесян відкрив Розширене засідання Ради. Він підкреслив, що важливим питанням порядку денного є залучення керівників національно-культурних громад до активної співпраці з «Благодійним Фондом РНСУ «Добро без меж – 2017».

Найближчими заходами РНСУ на I квартал лютого/березня 2019 року визначено такі:

– Круглий стіл, присвячений обговоренню нової Концепції Закону України «Про національні спільноти України» (10–15 лютого);

– День Святого Валентина, історія та традиції святкування у різних етносів (14 лютого);

– Конференція з нагоди Міжнародного дня рідної мови та проведення Всеукраїнського конкурсу «Квіти мово, зірнице слова» (21 лютого);

Захід «Тарас Шевченко мовами національних спільнот», присвячений проведенню Шевченківських днів і святкуванню 205-ї річниці з дня народження великого українського поета Т.Г. Шевченка та святковий концерт з нагоди Міжнародного жіночого дня (6-9 березня);

– Свято весни – Навруз (21 березня).

У концертній програмі з нагоди проведення **Радою національних спільнот України** святкування 100-річчя Дня Соборності України і розширеного засідання РНСУ взяли участь учні Дитячої школи мистецтв №9 Дарницького району м. Києва. Серед них – лауреати та дипломанти Всеукраїнських та Міжнародних конкурсів: Володимир Поляков, Василь Чава, Олександр Таравський; викладачі Алла Андріївна Острерова, Тетяна Іванівна Боцко, Валентина Василівна Дорощенко; Директор Тетяна Станіславівна Богданова. У програмі прозвучали твори українських та західноєвропейських класиків, а також обробки та популярні на теми українських народних пісень.

На завершення заходу його учасники дружно, зворушливо і емоційно виконали Гімн України, заспів якого почала Заслужена артистка України Інеш Кдинова.

3 ювілеєм!

Рада національних спільнот України щиро вітає Голову Федерації грецьких товариств України (з 1995 р.), Заслуженого працівника культури, вельмишановну Олександру Проценко-Пічаджі з нагоди славного Ювілею, який виповнився 8 січня!

ПЕДАГОГ, історик, громадський діяч, творча й талановита, з великим чуйним серцем та щедрою душою людина та неперевершена жінка! На своєму життєвому шляху вона робить людям

тільки добро, вірно служить Україні. Її внесок на ниві відродження грецької культури та вивчення грецької мови є безцінним! Вона справжній народний дипломат, який постійно та плідно працює на зміцнення дружніх стосунків між Україною та Грецією. Життя вимірюється не прожитими роками, а тим – який слід ми залишаємо по собі на цій землі... Свідченням цього є яскраве та змістовне життя Олександри Іванівни! За значний внесок у розвиток і зміцнення Української держави вона нагороджена Грамотою Президента України; за заслуги перед українським народом – Грамо-

тою Голови Верховної Ради України; за вагомий внесок у зміцнення миру, національної злагоди і національно-культурний розвиток етносів – Дипломом Міжнародного Академічного Рейтингу популярності та якості «Золота Фортуна»; за активну громадянську позицію у складні для України часи – Медаллю РНСУ «Захисник Батьківщини».

Ми цінуємо Вас та пишаємось Вами, дорога Олександро Іванівно! Бажаємо здоров'я, сили духу, незмінної неймовірної енергії, нових ідей та натхнення для їх успішного здійснення на Многая, Многая Благії Літа!

Святкування Нового року за східним календарем

Якщо традиційних українських свят вам було замало, то Новий рік можна зустріти ще раз за східним календарем.

До слова: зустрічатимете не 2019 рік, а 4717 рік. Чим відрізняється таке святкування та як підготуватися, щоб незабутньо зустріти рік Жовтої Земляної Свині – читайте далі.

Звісно ж, почнемо з того, коли ж святкують цей Новий рік. Цьогорічне святкування розпочнеться 5 лютого і буде тривати аж до 20 лютого. Новий рік за східним календарем настане 5 лютого о 23:03 за київським часом або о 5:03 за пекинським. Цей час і буде вважатися початком Нового року за східним календарем.

Раніше це святкування тривало цілий місяць (а ще кажуть, що українці забгато відпочивають), але в сучасному світі місяць вихідних - це занадто, тому

святкові дні дещо скоротили. Цього року гуляння відбуватимуться 15 днів.

Для азійського світу Новий рік – сімейне свято. Члени родини з'їжджаються з різних куточків світу, щоб разом зустріти початок Нового року. Вважається, що у цей час до родинного кола долучаються навіть духи померлих родичів.

Стартує святкування з ароматів Сходу і феєрверків! Для чого? Все дуже просто: щоб відлякати злих духів від врожаю.

Тож не забудьте теж купити для святкування бенгальські вогні та ароматичні палички. Або ж ароматичну лампу (якщо давно мріяли про неї – ось

чудова нагода). Обирайте ароматичні олії, які вам до вподоби, і насолоджуйтеся запахом цілий вечір. А от від пестард і феєрверків радимо відмовитися. Вони небезпечні для вас особисто та дуже негативно впливають на людей, які побували в зоні бойових дій. А бенгальські вогні – чудова альтернатива!

Оформити стіл варто у тих же тонах, що й одяг: пастельні кольори, жовтий, гірчичний.

До святкування Нового року за східним календарем треба ретельно підготуватися.

Але головне – гарний настрій і позитивні думки! Бажаємо вдалого святкування!

АНОНС. 5 лютого Всеукраїнська асоціація корейців планує святкувати Новий рік у київському ресторані корейської кухні

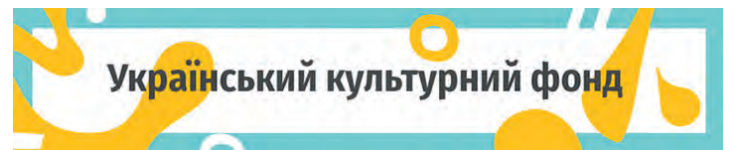
СОЛНАЛЬ або східний Новий рік – найулюбленіше свято корейців. Запрошені етнічні корейці з різних регіонів України, а також Надзвичайний і повноважний посол Республіки Корея в Україні пан Лі Янг Гу, Консул Республіки Корея в Україні пан Шин Кю Хо, Сергій Миколайович Ларін – народний депутат України, Голова Корейського освітнього центру в Україні пан Ю Санг Беом, Голова Ради національних спільнот України Ашот Дадікоєвіч Аванесян.

Репортаж про це святкування – у наступному номері газети «НД».

Створимо інноваційний культурний продукт!

Нова грантова програма Українського Культурного Фонду спрямована на створення умов для культурного самовираження шляхом творення інноваційного конкурентоспроможного культурного продукту.

КУЛЬТУРНИМ продуктом у рамках програми є творчий та інтелектуальний результат людської праці в процесі культурної діяльності, творення якого направлено на сприяння розвитку культурної галузі. Обов'язковими ознаками культурного продукту в рамках цієї програми є інноваційність та конкурентоспроможність.

Інноваційність – використання передового новітнього досвіду відповідного сектора з метою покращення якісних та кількісних показників культурного продукту, першочергова націленість на ефективність отриманих

результатів і потенційну конкурентоспроможність.

Конкурентоспроможність може бути визначена за кількома показниками: вплив на культурний сектор, високі кількісні та якісні показники в порівнянні з іншим аналогічним культурним продуктом, інноваційна складова, сприяння розвитку потенціалу особистості та суспільства в цілому.

Терміни подачі заявки та реалізації проекту: Подача проектної заявки на конкурс: 31.01 – 01.03.2019

Реалізація проекту: 02.05 – 31.10.2019

Фінансова звітність: до 08.11.2019

Бюджет програми – 81 млн. грн.

У рамках програми культурним продуктом може бути:

- виставка, експозиція, інсталяція
- концерт, шоу-програма, концертний тур, шоу-показ
- конкурс
- вистава, перформанс, мюзикл, опера

- фестиваль, хаб
- онлайн-ресурс, інтерактивна мапа, відеогра, мобільний додаток, медіатека, відеотека
- настільна гра
- авторська книга, журнал, альманах, арт-бук
- архів, музей
- аудіо-гіди, бренд-буки івентів/інституцій тощо.

Хто може подавати заявки:

юридичні особи всіх форм власності, органи місцевого самоврядування або фізичні особи-підприємці (платники єдиного податку III групи), зареєстровані на території України згідно з чинним законодавством:

- не менше, ніж за два роки станом на дату оголошення конкурсу, та

• мають досвід реалізації подібних проектів. УВАГА!!! Одна юридична особа, фізична особа-підприємець має право подати лише одну заявку в рамках усіх ЛОТів усіх оголошених конкурсних програм УКФ протягом 2019 року в якості заявника та виступити в якості партнера лише один раз. Нехтування цим правилом веде до повної дискваліфікації усіх заявок від заявників-порушників.

У рамках програми підтримуються такі сектори культури та мистецтв:

- візуальне мистецтво
- аудіальне мистецтво
- дизайн та мода
- перформативне та сценічне мистецтва
- культурна спадщина
- література та видавнича справа
- культурні та креативні індустрії

Довідки на сайті УКФ www.ucf.in.ua та ел. поштою: programa.cult@ucf.in.ua

10 січня 2019 року Першому Президентів незалежної України Леоніду Кравчуку виповнилося 85 років.

ПРИВІТАННЯ до Дня народження він приймав у невеликій столичній художній галереї. Що дарували Першому Президентів і яке бажання загадав Леонід Кравчук?

Святкування ювілею він почав із презентації своєї книги «Перший про Владу».

Леонід Кравчук відзначив ювілей

Що дарували экс-Президенту і яке бажання він загадав

Вітали колишнього студента ректор і про- ректор Київського національного університету ім. Тараса Шевченка. Подарунків – цілий пакет. Серед подарунків – відзнака Київського національного університету. А делегація Всеукраїнської ради сприяння літакобудування принесла «Мрію».

«Ми зробимо цю «Мрію» через 5 років. Це буде другий примірник, вона злітатиме», – говорить заступник голови «Всеукраїнської ради сприяння розвитку літакобудування та зміцненню обороноздатності України» Борис Солдатенко.

Перші привітання – просто на порозі.

Леонід Кравчук направляється в зал, де на

нього вже чекають журналісти і гості. Каже, в 2014 році відійшов від політики, подивився на неї з боку, тому і вирішив написати про свої враження книгу. Критичну. Дуже.

«Я відверто критикую і займаюся самокритикою. Але всіх без винятку критикую також. Думаю, на мене не можуть ображатися. У мене немає амбіцій», – говорить Кравчук.

Квіти, картини і книги – подарунків безліч. Однак ювіляр зізнається – більше радів би іншому.

«Щоб я завтра прокинувся, і мені подзвонили мої друзі і сказали: Леоніде Макаровичу, війна закінчилася! Це було б ... Я навіть слів не можу знайти .. Як би я танцював», – зізнається ювіляр.

Підписуючи екземпляри книги, Леонід Кравчук сказав, що незабаром світ побачить ще одну його книгу про шлях України до незалежності.

У День Соборності (Злуки) українська діаспора закликає до єдності

Численні виклики, що постають нині перед Україною, вимагають від українців по всьому світу єдності та співпраці.

ТАКУ думку із нагоди Дня Злуки висловив президент Світового конгресу українців (СКУ) Павло Грод.

«У час теперішніх серйозних викликів, які постають перед Україною, Світовий конгрес українців закликає українську діаспору та народ України до єдності та активної співпраці у збереженні Соборності української держави, що є нашим найважливішим завданням», – сказав Грод.

Він запевнив, що головним пріоритетом СКУ наразі залишається всебічна підтримка України.

«Новообраний Провід СКУ готовий до конструктивної співпраці з владними структурами, політичними партіями та громадянським суспільством

України насамперед у питаннях відновлення територіальної цілісності і суверенітету України, втілення в життя європейських і євроатлантичних прагнень українського народу та розбудови України як успішної європейської держави», – запевнив Павло Грод.

За його словами, Конгресу важливо також створювати умови й надалі працювати над поверненням закордонних українців в Україну, а також зміцнювати співпрацю та єдність українського народу в Україні та в діаспорі.

«Тепер, коли вже п'ятий рік під російською окупацією перебувають українські території Криму і Донбасу, а на східних кордонах України продовжується збройна агресія, ми, як ніко-

ли раніше, усвідомлюємо важливість єдності українських земель та духовно-релігійної і національної єдності українського народу», – наголосили у СКУ.

День Соборності (День Злуки) –

свято в Україні, яке відзначають щороку 22 січня в день проголошення Акту Злуки Української Народної Республіки й Західно-української Народної Республіки, яке відбулося у 1919 році.

Офіційно в Україні День Соборності відзначають з 1999 року.

Українські діаспори за кордоном

Ми продовжуємо розповідати про українські діаспори, які мешкають у різних країнах світу, про їх історію та життя.

Українською діаспорою називають всіх етнічних українців, які мешкають поза політичними кордонами своєї історичної батьківщини, але не втратили з нею духовні зв'язки.

Українська діаспора відіграє величезну роль у міжнародній спільноті, бо є важливим демографічним, інтелектуальним, соціально-культурним та інформаційним ресурсом України. Саме тому важливою є співпраця з діаспорою.

15-20 млн українців, за різними підрахунками, мешкають поза межами своєї батьківщини. Найчисленніші українські громади зосереджені в США, Канаді, Російській Федерації, та Польщі. Етнічні українці мешкають також в Австралії, Аргентині, Норвегії, Уругвай.

Одна з наймолодших українських діаспор

УКРАЇНСКА діаспора в Австралії є однією з наймолодших українських поселень в світі. 1947 року до Австралії прибуло декілька десятків українських родин. 1948 та 1949 років українці, так звані політичні емігранти, масово почали прибувати до Австралії. Тож початок української діаспори в цій країні датується саме цими роками.

70 років, здається, не так вже й багато. А виросло в Австралії три покоління австралійців українського походження.

Хоча існує інформація про те, що й до 1947 року тут мешкали поодинокі українці. Вони після Першої світової війни приїхали сюди з групами росіян із Китаю, – з Манджурії та Харбіну.

Розпочинали своє життя в новій країні українці з нічого. Брак старої еміграції, власних будинків, організацій – все це не давало можливості оминати перші важкі роки життя. До того ж, люди не знали англійської мови. Та тяжкою працею поступово підносилося українське громадське життя.

Розселились українці в околицях найбільших індустріальних міст Австралії: поблизу Сіднею, Мельбурну та Аделаїди. Менші скупчення виникли в Перті, Брізбені, Окслі, Ньюкаслі, Волонгонзі, Джілонгу, Саншайні.

Невеличка громада осіла в столиці Австралії Канбері та її околицях Квінбієну. Живуть поодинокі українські родини в місті Кернс та в Аліс Спрінгс. Невеличка громада українців мешкає навіть в Тасманії.

У кожній зі згаданих місцевостей діє низка українських організацій: Українська Громада, Спілка Української Молоді (СУМ), Пласт, Союз Українок, Українська Школа, Кредитівки, низка суспільно-політичних організацій, мішані хори, танцювальні групи, ансамблі бандуристів, театральні гуртки, літературні клуби, товариства професіоналів та підприємців, спортивні клуби з футболу, волейболу та гольфу.

Діють суботні школи й садочки в усіх українських громадах. Відколи постала Фондація Українознавчих Студій в Австралії – діє й Лекторат Українознавства в Сіднейському Університеті Маккворі та в Мельбурнському Університеті Монаша.

До слова, у деяких штатах австралійський уряд визнав українську мову як предмет до випускних іспитів.

Українці в Австралії за 70 років свого перебування в цій країні зробили на славу України дуже багато й здобули собі достойне місце у багатокультурній Австралії.

Українська діаспора у США та Канаді

УСША культурне життя української діаспори є досить багатограним. У 1954 р. у Штатах виникло Об'єднання українських письменників в екзилі «Слово», секретарем якого став письменник, критик і перекладач О.Тарнавський. Українські митці молодшого покоління утворили у 1954 р. об'єднання, до якого належали художники Г.Зарицький, А.Фаріон, Я.Цігаш та інші. Їхнім друкованим органом став журнал «Нотатки з мистецтва». У 60-х рр. XX ст. з'явився часопис Об'єднання діячів української культури «Терем». Згодом, у Чикаго засновано Український інститут модерного мистецтва, у Нью-Йорку – Український інститут Америки, Український літературно-мистецький клуб.

Значні здобутки досягла українська діаспора США в галузі музики й театального оперного й драматичного мистецтва. Це було пов'язано з тим, що у повоєнні роки до США переселилося з Європи чимало відомих українських діячів музичної культури. У 1950 р. було створено консерваторію, Український музичний інститут в Нью-Йорку.

Бурхливо розвивалося й видавництво української періодики та книг. Це можна проілюструвати такими даними: у 1945 р. у США виходило 29 українських газет і журналів. В 1950-1960 роках половина книг усієї української діаспори Заходу вийшла у США.

Серед громадських українських установ Америки найдавнішою є Український народний союз (УНС). Існують ветеранські організації, молодіжні спілки.

Українська діаспора США завжди жваво цікавилася подіями в Україні. В часи існування СРСР вона намагалася допомогти дисидентам, своїми протестними акціями привертала увагу світової громадськості до українського питання, а в часи незалежності активно включилася

у розбудову Української держави, передусім відіграла важливу роль у прориві інформаційної блокади, що стало немаловажним фактором у її виході на міжнародну арену.

...

ДРУГЕ місце після США за кількістю українських емігрантів, розвитком їхньої культури, науки, суспільно-політичного життя посідає Канада.

У Канаді, як і у США, українці мають періодичні видання. У повоєнний період їх налічувалося понад півтора десятки. Таким же багатобарвним є громадсько-політичне життя українців Канади. Основними організаціями, що діяли у повоєнний період були Українське національне об'єднання (УНО), що належало до Антибільшовицького блоку народів, Організація чотирьох свобод України і Канадські друзі за свободу України, Союз гетьманців-державників.

З проголошенням незалежності України контакти між українською діаспорою Канади і своєю Батьківщиною активізувалися, що об'єктивно сприятиме у майбутньому збереженню її національної ідентичності.

Українська громада у Канаді обіцяє продовжувати свою підтримку України у її боротьбі за власну свободу. «Ми обіцяємо нашим сестрам та братам в Україні зробити все, що в наших силах, задля підтримання праведної боротьби за свободу. І ми молимо Бога захистити Україну».

Чехов як українець. До дня народження Антона Чехова: цікаві факти про те, наскільки письменник любив Україну

Давайте поговоримо про українського письменника Антона Павловича Чехова (29 січня 1860 – 15 липня 1904). Так, ви не помилилися: про українського. Багато в Україні, і вже тим паче в Росії, досі мало знають про те, що Чехов був УКРАЇНЦЕМ. «У моїх жилах тече українська кров», – написав він.

«УКРАЇНА дорога і близька моєму серцю. Я люблю її літературу, музику і прекрасну пісню, сповнену чарівної мелодії. Я люблю український народ, який дав світові такого титана, як Тарас Шевченко», – писав Антон Чехов українському історичному, письменнику, перекладачу та сходознавцю кримськотатарського походження Агатангелу Кримському.

Чехов народився рівно 159 років тому, 29 січня 1860 року. Загальнознаний класик світової літератури. За професією лікар. Почесний академік Імператорської Академії наук у галузі красномовства (1900-1902). Один з найвідоміших драматургів світу. Його твори перекладені більш ніж на 100 мов. Його п'єси, особливо «Чайка», «Три сестри» і «Вишневі сад», протягом більше ста років ставляться в багатьох театрах світу. До речі, його п'єси незмінно входять до репертуару багатьох театрів України. Існує музей Чехова в Сумах, вже не кажучи про його музеї в Ялті та Гурзуфі й фестиваль мистецтв «Дні Чехова в Ялті». У Ялті Чехов написав оповідання

«Довгий язик», «Дама з собачкою», «Архієрей», «Студент», «Нова дача», «Душка», «Наречена», а також п'єси «Три сестри» і «Вишневий сад». Таганрог, де народився Чехов – як відомо, українське місто, вкрадене Москвою в України. А його батько Павло Ігорович Чехов народився на Полтавщині. У його родині вважали, що своє прізвище вони отримали від предка чеха.

Майбутній письменник з дитинства багато спілкувався і з батьком, і зі своєю бабусею, українкою Єфросинією Шимко. Фахівці добре знають, що в дитячі роки в будинку Чехових в Таганрозі (до речі, їхній будинок – типово українська саманна хата) постійно звучала українська мова. Діти слухали українські пісні та грали в домашніх виставах по-українськи, наприклад, про «Чупруна та Чупруниху». Пізніше письменник навіть відобразив у своїй творчості українські пісенні мотиви – «Не женися на багатій» – у повісті «Три роки».

Усе своє життя Чехов відносив себе до українців, він навіть вказав у перепису населення свою національність як «малорос». Таке самовизначення національності письменником підтверджується у численних листах, де він незмінно називає себе малоросом (або загальноживимим в той час синонімом – «хохлою»). Ніжно люблячи Україну, Чехов не тільки із задоволенням там жив, подорожував і спостерігав народне життя, але й не раз запрошував друзів відпочити з ним у тих місцях. Він часто відвідував Харківську і Полтавську губернії, а у Львові купив твори Шевченка українською мовою.

У 1888-1889 роках А.П. Чехов відпочивав у Сумах. Тут він написав оповідання «Неприємність» і «Красуні», а також водевіль «Трагік мимоволі». Свої сумські враження він відобразив в оповіданнях «Іменини», «Нудна історія», в п'єсах «Лісовик» і «Чайка». Там, у Сумах, у 1889 році був похований молодший брат Чехова – художник Микола Чехов. Чарівність України вплинула на рішення письменника купити хутір у Полтавській губернії.

За спогадами і листами Чехова і його родичів [Чехов А.П. Твори. М., 1987. – Т. 7, 12, 13, 17], значний інтерес до української культури прищепила письменнику сім'я українських поміщиків, потомствених дворян Линтварьових. У їхній садибі в слободі Лука в Сумському повіті Чехов жив разом з родиною влітку 1888 і 1889 років. Тут він лікував хворих, приймав численних друзів і знайомих. Звідси він вирушав подорожувати по Україні. Історик з міста Суми Наталія Вікторівна Лобко встановила, що родоначальником роду Линтварьових був козацький сотник Андрій Марченко, тому припускає, що ця сім'я отримала свої землі під час заселення Лівобережної України в нагороду за військову службу після Визвольної війни українців від поляків під керівництвом Богдана Хмельницького. Особливо цікавив Чехова той факт, що предки Линтварьових дружили з відомим філософом Г. Сквородом, а батьки – схилялися перед Тарасом Шевченком. Дві доньки господарки садиби – Зінаїда Михайлівна і Олена Михайлівна Линтварьови – були одними із перших жінок-лікарів в Російській імперії.

Чехов також дружив з різними представниками української інтелігенції, наприклад, з актрисою Марією Заньковецькою, яка вважається головним прообразом Ніни Зарічної з «Чайки». Антон Чехов вважав її талант «страшною силою».

А. Чехов

Автограф Антона Чехова

Порушуючи закони Російської імперії, Чехов розсилав друзям і знайомим зарубіжні випуски української літератури, заборонені в Росії Емським указом: «Вельмишановний Павло Федорович, надсилаю Вам для бібліотеки трохи книг і, між іншим, три номери львівського журналу «Літературно-науковий вісник». Так як малоросійські журнали, що видаються в Австрії, наскільки мені відомо, не пускаються цензурою в Росію, то доведеться ці три номери тримати в бібліотеці під заборону» (Лист П. Ф. Іорданову).

Письменники України з увагою стежили за творчістю Чехова, цінували його новаторський підхід до малої прози і його майстерність. Не раз надсилали Чехову свої книги з присвятами. Дуже високо відгукувалися про письменника Михайло Коцюбинський та Іван Франко.

Навіть майбутній перший Президент Української Народної Республіки Михайло Грушевський друкував переклади чеховських творів у журналі «Літературно-науковий вісник». Це були сім оповідань у січні 1899 і сім гуморесок у березні 1902. А в 1904 році у Львові був опублікований збірник оповідань «Змори» в перекладі його дружини Марії Грушевської, чий переклад Чехов особливо цінував: «Сердечно дякую за надіслані переклади моїх творів. Будьте люб'язні, напишіть пані М. Грушевській, що, наскільки я розумію, переклади зроблені нею дуже добре і якби я знав її адресу, то поспішив би подякувати їй саму» (Лист А.С. Кримському).

Нагадаю, що російською мовою частково писали Євген Гребінка і Марко Вовчок, навіть сам Шевченко (його проза). Тому насправді письменники-українці, навіть які писали тільки російською, ніяк не можуть вважатися «неукраїнцями» і вилучатися з української літератури. Україна може пишатися не тільки багатою літературною рідною мовою, а й тим, що значна частина російських письменників-класиків – Капніст, Наріжний, Сомов, Гоголь, Кукольник, Погорельський, О.К. Толстой (правнук графа Кирила Розумовського, останнього гетьмана Малоросії), Данилевський, Чехов, Короленко, Аверченко, Зоценко, автор «Незнайки» М. Носов та інші – насправді були українцями. Від такої спадщини не можна відмовлятися.

Андрій Безсмертний-Анзіміров

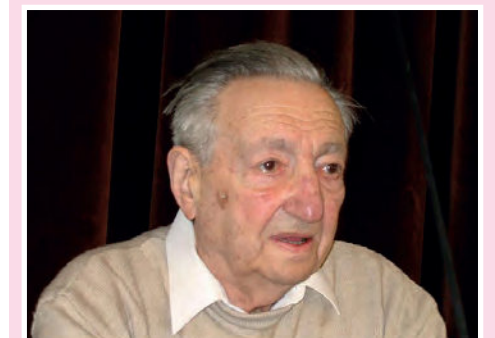
2019 год объявлен в Лодзи Годом Марека Эдельмана – одного из руководителей восстания в Варшавском гетто. Но для Польши и особенно для Лодзи память об этом замечательном человеке – это не только его героизм во время Второй мировой войны. Марек Эдельмана можно назвать универсальным моральным авторитетом.

Об этом, говоря словами главного редактора «Газеты Выборчей» Адама Михника, «польском еврее и еврейском поляке, соединявшем в себе бесстрашие польского улана с сарказмом и печалью еврея», издано много книг, а среди его собственных – «Гетто сражается», «И в гетто была любовь», но также и – «Инфаркт миокарда».

Во время Второй мировой войны он вступил в Бунд. В 1942 был одним из основателей Ż.O.B. (Еврейской боевой организации). Был участником восстания в Варшавском гетто в 1943 году и после гибели руководителя восстания Мордехая Ане-

2019 в Польше — год Марека Эдельмана

вича – вторым и последним руководителем этого восстания. Принял участие в Варшавском восстании 1944 года. «Человечество договорилось, что умереть с оружием в руках – красивее, чем без оружия. Вот мы и придерживались этой договоренности. Речь шла только о выборе способа умереть», – сказал он Ханне Кралль, написавшей на основе бесед с ним пронзительную книгу о Варшавском гетто – «Опередить Г-да Б-га». Эти слова пана Марека, ставшие заглавием книги, были его жизненной установкой, руководством к действию – и как бойца во время войны, и как врача, спе-

Марек Эдельман (польск. Marek Edelman, идиш מרעק עֶדֶלמאַן, 1919–2009) – польский и еврейский общественный деятель, кардиолог, последний руководитель восстания в Варшавском гетто.

шившего заслонить от дуновения смерти гаснущий огонек жизни. Когда его спрашивали, почему он – единственный из уцелевших повстанцев Варшавского гетто – не уехал из Польши, он отвечал: «Здесь похоронен мой народ. Я остался потому, что я – хранитель еврейских могил».

После войны Марек Эдельман остался в Польше, работал кардиологом, женился, у него родились двое детей. Совсем немногие знают, что он был тонким, чувствительным, ярким и – самое главное – мудрым человеком, который на протяжении всей своей жизни руководствовался непреходящими ценностями. Марек первым в Польше решил оперировать пациентов с тяжелыми инфарктами. Тогда это было недопустимо, поэтому коллеги обвиняли Марека в том, что он проводит эксперименты над людьми. Благодаря этим «экспериментам» он многих спас, а оперирование инфарктников в тяжелом состоянии спустя 2-3 года стало нормой. Он не уехал из Польши и после государственных антисемитских гонений 1968 года, даже несмотря на то, что решение эмигрировать приняла его жена, увозя с собой обоих детей. Он остался в Польше до конца жизни и потому, что не признавал за властями права указывать, где ему жить.

Вручая Эдельману высшую награду Франции – орден Почетного легиона (2008), министр иностранных дел Бернар Кушнер признался, что в своей политической карьере не сделал ничего более важного, как нет для него и более важного человека.

Пан Марек похоронен с воинскими почестями 9 октября 2009 года на еврейском кладбище Варшавы рядом со своими товарищами по оружию из Еврейской боевой организации.

Александр Найман

Фрагмент памятной доски Марека ЭДЕЛЬМАНА. Варшава

В Українському фонді культури пройшов вечір з нагоди 100-річчя відомого письменника-фронтовика Данила Бакуменка

До 100-річчя від дня народження Данила Бакуменка

10 січня 2019 року трепетно і щиро розпочався в Українському фонді культури імені Бориса Олійника урочистий вечір, присвячений вшануванню пам'яті відомого письменника, ветерана війни Данила Бакуменка з нагоди 100-річчя від дня його народження.

Нещодавно вийшов із друку роман-есе сина Данила Бакуменка Олександра «Захисник Чернечої гори», якому присвоєно Державну премію імені Богдана Хмельницького за найкраще висвітлення військової тематики у творах літератури та мистецтва 2018 року в номінації «Література». Роман розповідає про героїчні подвиги 184-ї стрілецької дивізії, у складі якої пройшов свій героїчний шлях Данило Бакуменко, який у юному віці зі студентської лави Харківського державного університету імені М. Горького разом із такими ж добровольцями як Олесь Гончар, Дмитро Білоус, Григорій Тютюнник, Михайло Пилипенко, Микола Непрон, Григорій Мазепа, Іван Копиця пішов на фронт і пройшов свій героїчний шлях від Києва до Далекого Сходу.

Сивочолі ветерани, знані українські письменники, члени Українського фонду культури імені Бориса Олійника, поціновувачі творчості Данила Бакуменка, молоді читачі зібралися в Золотій залі Фонду, щоб серцем і душею торкнутися життєвого подвигу відчайдушно-го захисника Вітчизни, багатогранного поета і письменника, вірного сина України Данила Олександровича Бакуменка.

Кожен хотів сказати своє тепле і щире слово про людину-легенду, людину-борця, гуманну, натхненну і неповторну у своїй мужності, наполегливості, любові до поетичного слова і людей.

Багато теплих слів прозвучали із вуст відомого українського письменника, лауреата Національної премії імені Тараса Шевченка, вірного друга Данила Бакуменка Петра Перебийноса, який поділився спогадами про багаторічну дружбу з письменником і про свою роботу як упорядника і редактора посмертної збірки «Кардіограма мужності», яка була удостоєна премії імені Павла Тичини. Балади та вірші книги виховують високі почуття гуманності та патріотизму, хвилюють соковитим українським словом.

Цікаві факти з біографії Данила Бакуменка як письменника, члена НСПУ, про його участь у письменницькій долі Ліни Костенко та Віктора Некрасова повідав заслужений діяч мистецтв, письменник Микола Луків.

Відомий письменник, Голова Київської обласної організації НСПУ Анатолій Гай у своєму виступі поділився спогадами про зустрічі з Данилом Бакуменком, а також враженнями від прочитаної книги Олександра Бакуменка «Захисник Чернечої гори». Йому, як військовому офіцерові, дуже близькі і зрозумілі факти життя і подвигів наших воїнів у роки війни, описані в романі-есе, а як людині – трепетно і радісно від усвідомлення вічних цінностей «батьки і діти». Кожен батько гордився б таким сином, який цілеспрямовано продовжує його справу як письменника і дотримується найвищої значущості людського буття: честі, совісті, справедливості і правди, яка проступає в його романі-есе і в повсякденному житті як людини-творця.

Багато теплих слів сказав про пісенну творчість Данила Бакуменка і його сина Олександра відомий композитор-співак Олесь Коляда, який до багатьох їхніх віршів написав музику. Він підкреслив задушевність і ліризм, ритміку і мелодійність знахих творів поетів.

Заслужений журналіст України, багаторічний відповідальний секретар газети «Демократична Україна» та «Сільські вісті» Андрій Васильович Мельничук відзначив роман-есе «Захисник Чернечої гори» як одну з найкращих книг сучасності. «Книга захоплює і тривожить, надихає і радує. Адже в ній описані всі періоди життя нашого українського народу з позицій людини філософського мислення і гуманістичних цінностей. Її варто пропонувати учням шкіл для вивчення через художнє слово історії нашої держави, виховання у підростаючого покоління гуманізму, патріотизму, наполегливості та героїзму».

Твір присвячений пам'яті героїчних захисників Київської оборони 1941 року – легендарного харківського студентського батальйону, освітаного Олесею Гончаром у славновісному романі «Людина і зброя», де прототипом образу Богдана Колосовського став Данило Бакуменко. Герої роману Олександра Бакуменка – юні захисники рідної землі, відчайдушні воїни, що наділені найкращими рисами справжніх патріотів, які не шкодували життя заради перемоги над ворогом.

Данило Бакуменко прийняв бойове хрещення разом із такими ж студбатівцями на річці Рось між Богуславом та Білою Церквою. Бої були запеклі: із тисячі воїнів уціліли лише 37...

Після перших кровопролитних боїв йому довелося боронити Київ, а згодом – Тарасову гору. Тут він був поранений вперше і вперше його було представлено до високої державної нагороди. А далі – знову в бій, знову поранення, навіть, – «похоронка» батькам. Та доля розпорядилася по-іншому: знову не дала померти, не випробувавши його на міцність і безстрашність. У станицях Придоння, під Сталінградом, на Курській дузі, під Харковом, при звільненні Смоленська, Вітебська, Вільнюса, Каунаса, штурмі Кенігсберга він ризикував життям, отримував поранення і знову та знову відчайдушно йшов у бій.

А в перерві між боями він мріяв про мирне життя, про свою кохану Раїсу, яка також була на фронті і рятувала життя бійцям. Лише за два з половиною роки вона провела 3000 хірургічних операцій і війну закінчила у званні капітана військової служби та хірурга І категорії, продовжуючи оперувати мирне населення. З великою симпатією і синівською любов'ю описує Олександр Бакуменко в романі-есе «Захисник Чернечої гори» шлях протяжністю 80 кілометрів, який пройшов Данило до своєї коханої (а згодом вірної дружини) крізь снігову заметіль, бережно стискаючи в руках букетики пролісків.

За мужність і героїзм Данило Бакуменко був удостоєний двох орденів Вітчизняної війни першого ступеня, ордена Вітчизняної війни другого ступеня, двох орденів Червоної Зірки та багатьох медалей.

У 27 років він став інвалідом війни другої групи.

Всі лихоліття тієї страшної війни зміцнили його характер і волю, дали сили і натхнення перенести все побачене, прожити і пережити у чесне художнє слово, яке закарбувало правду про ті страшні події.

У післявоєнні роки Данило Бакуменко пише мудрі й повчальні твори про героїзм своїх товаришів у роки війни, у 1961 році він очолює у Спільці письменників України Бюро пропаганди художньої літератури.

Його роман про студентів-добровольців «Живих кличу», за який йому було присуджено Міжнародну премію імені Олександра Фадєєва, – звучить як заклик до прийдешніх поколінь пам'ятати про великий подвиг українського народу – захист своєї Вітчизни від німецького окупанта і пильно стерегти свою Україну від посягань сучасного ворога. «Любов як життя», «Любов – полум'я божє», «За нас правда», повість «Мусонія», багато нарисів і спогадів – це велика спадщина великого письменника про життя і любов, мужність і героїзм, зразок мудрості і самовідданості.

У передмові до першої поетичної збірки Данила Бакуменка «На щастя землі» її редактор Іван Гончаренко підкреслив, що офіцер Радянської армії Данило Бакуменко, який розпочав війну на західних кордонах нашої Вітчизни і закінчив її на території визволеної нашими військами Кореї, – це радянський воїн, відданий патріот Батьківщини, перетворювач суво-

рої природи Далекого Сходу, яким є ліричний герой його віршів. Маючи великий лексичний запас і велике вміння віршувати, він зробив багато майстерних перекладів поем Єгора Ісаєва: «Даль пам'яті», «Суд пам'яті», «Двадцять п'ята година», які були йому близькими за тематикою і духом.

До сторічного ювілею відзначення пам'яті Данила Бакуменка Українським фондом культури імені Бориса Олійника була заснована літературно-мистецька премія імені Данила Бакуменка «Шануймо рідне» за краще висвітлення патріотичної тематики у творах літератури та мистецтва у номінаціях: «Поезія», «Проза», «Пісенна поезія», «Культурологія», «Образотворче мистецтво».

У номінації «Поезія» першим лауреатом цієї премії став відомий український письменник, лауреат Національної премії імені Тараса Шевченка Петро Перебийніс.

У номінації «Пісенна творчість» премію отримав заслужений діяч мистецтв Микола Луків за цикл патріотичних пісень останніх років.

За цикл пісень на вірші Данила Бакуменка премію «Шануймо рідне» отримав відомий співак-композитор Олесь Коляда, який виконав пісню на вірші Олександра Бакуменка «Батькова пісня».

У номінації «Проза» премію було присуджено відомому письменнику, військовому журналісту, Голові Київської обласної організації НСПУ Анатолію Гаю за фундаментальну працю – документальну повість «Вогненні рубежі Прапораносців».

На честь пам'яті відомого письменника і мужнього захисника Вітчизни прозвучали мелодії пісень патріотичного спрямування та пісні на вірші Данила Бакуменка й Олександра Даниловича у виконанні відомих митців музики та співу: Олеся Коляди, дуету баяністів, Андрія Кравченка, дуету заслужених діячів мистецтв Вікторії та Валентина Касьянових (на фото вгорі).

У м. Дергачі ім'ям Данила Бакуменка названо вулицю, середню школу, встановлено меморіальну дошку на будинку Дергачівської середньої школи №1, відкрито експозицію у місцевому краєзнавчому музеї.

А нещодавно скульптор Фелікс Бетліємський спорудив величний пам'ятник Данилові Бакуменку, який встановлено на центральній площі м. Дергачі як пам'ять про Добру людину, знаного письменника, великого життєлюбця, наполегливого трудівника і звитяжного захисника Вітчизни.

Зоя Пацало

Діловодство у громадських формуваннях у запитаннях та відповідях: Експертиза цінності документів

В умовах формування у нашій державі громадянського суспільства постійного особливого значення набувають питання збирання, зберігання та використання документальних пам'яток, що відкладаються в процесі функціонування громадських об'єднань етнічного спрямування. Документальні надбання представників різних самобутніх культур мають важливе історико-культурне значення як невід'ємна складова культури української держави, та урізноманітнюють джерельну базу їхньої новітньої історії.

Надійним підґрунтям у забезпеченні збереження документів національних спільнот та внесення їх до Національного архівного фонду України є дотримання вимог чинних нормативних актів у справі ведення діловодних процесів. Жодна організація не в змозі зберігати всі документи, що нагромадилися за часи її діяльності. Крім того, через певний період часу частина документів втрачає свою цінність і практичне значення. Таким чином, подальше їх зберігання стає недоцільним. З огляду на зазначене, необхідно регулярно проводити експертизу цінності документів, що накопичилися за часи існування організації.

Відповімо на питання, що найбільш частіше запитують представники громадських формувань – потенційних фондоутворювачів Центрального державного архіву громадських об'єднань України.

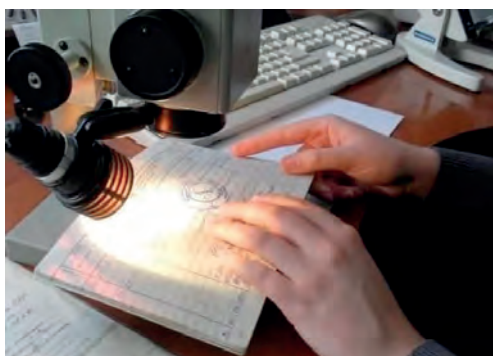
Що означає поняття експертизи цінності документів?

Сучасні нормативно-правові акти з питань архівної справи визначають експертизу цінності як усебічне вивчення документів з метою встановлення їх наукового, історико-культурного та практичного значення, що має вирішувати питання забезпечення суспільства ретроспективною інформацією. Визначення складу документів, що мають науково-пізнавальну та історико-культурну цінність, внесення їх до Національного архівного фонду (НАФ), віднесення до категорії унікальних документів, встановлення строків зберігання для тих документів, що не підлягають внесенню до НАФ, є одними із основних завдань експертизи.

Хто здійснює експертизу цінності документів?

Для організації і проведення експертизи цінності документів у громадському об'єднанні створюється експертна комісія (ЕК). Склад комісії формують, як правило, із спеціалістів виконавчого апарату організації, особи, від-

повідальної за ведення діловодства (та/або архіву). Також, до роботи експертних комісій громадських об'єднань можуть бути залучені фахівці ЦДАГО України за погодженням із керівництвом організації та архіву. Засідання комісії проводяться не рідше ніж один раз на рік та протокуються. Документи, які розглядаються експертною комісією, а це – номенклатура справ, описи справ постійного, тривалого зберігання, з кадрових питань, акти про вилучення для знищення документів, не внесених до Національного архівного фонду, інструкція з діловодства тощо – після їх схвалення комісією, в обов'язковому порядку передаються на розгляд Експертно-перевірної комісії Центрального державного архіву громадських об'єднань України.

За якими принципами здійснюється експертиза цінності документів?

Експертиза цінності документів проводиться за принципами, що є єдиними як для державних, так і не державних установ. Так, принцип об'єктивності передбачає неупереджений підхід в оцінюванні документів, їх змісту, автентичності, значущості авторів, юридичної сили документів та їх оригінальності; історичності – урахування особливостей часу, процесів, подій, відображених у документах; всебічності і комплексності – визначення цінності кожного документа з урахуванням його місця в комплексі інших документів, складовою частиною яких він є. Застосування вказаних принципів дозволяє зафіксувати історичні умови створення документації, встановити її науково-історичне та суспільне значення для відтворення національних традицій, побуту, мови та культури різних етносів.

Як здійснюється експертиза цінності документів?

Експертиза цінності проходить у декілька етапів.

На першому етапі відбувається попередня оцінка цінності документів шляхом встановлення для них строків зберігання постійного, довготривалого (понад 10 років) і тимчасового (до 10 років), що передбачені номенклатурою справ організації. До документів постійного зберігання відносять такі, що відображають основні напрями діяльності організації. До них належать: організаційна документація (статут, положення, штатний розпис тощо), розпорядча документація (протоколи засідань керівних органів організації та їх постійно діючих комісій, а також – документи до них; розпорядження (накази) з основної діяльності), планово-звітна документація (перспективні і річні плани; зведені і річні звіти, баланси, кошториси тощо), інформаційно-аналітична документація (довід-

ки, доповіді, огляди, висновки, які відбивають основну діяльність організації), листування з питань основної діяльності тощо. Документи довготривалого (понад 10 років) зберігання складають групу документації, необхідну для тривалого практичного використання. Окрему групу цих документів становлять документи з кадрових питань, термін зберігання яких – 75 років. Групу документів тимчасового (до 10 років) зберігання становлять документи, необхідні організації для оперативної практичної діяльності (це переважно первинні фінансові документи).

Другий етап передбачає проведення паркушної експертизи документів постійного і довготривалого зберігання. Вилучаються дублетні примірники, а також документи, віддруковані на факсовому папері (після заміни їх завіреними копіями).

Згодом документи, сформовані у справи, проходять науково-технічне опрацювання (укладання заголовків, нумерацію аркушів, оформлення обкладинок, палітурні роботи тощо).

Третій етап – відбір документів для архівного зберігання з подальшим передаванням на постійне зберігання до Центрального державного архіву громадських об'єднань України, в ході якого укладаються описи справ, а також – акти про вилучення для знищення документів, не внесених до НАФ. Слід зазначити, що після укладання вказані документи обов'язково розглядаються на засіданні експертної комісії організації, а потім передаються на погодження до Експертно-перевірної комісії ЦДАГО України і лише після цього подаються на затвердження керівнику організації.

На сьогодні завершено експертизу цінності документів початкового періоду діяльності Всеукраїнських громадських організацій: «Національний конгрес вірмен України», «Діаспора чеченського народу» та Київського міського товариства греків для ділових і культурних зв'язків з греками в Україні та за її межами. За підсумками проведеної експертизи цінності упорядкованих ними документів були складені описи справ, за якими вони відповідно до чинного законодавства України передали свої документи на постійне зберігання до ЦДАГО України.

Підсумовуючі вищезазначене, слід констатувати, що експертиза цінності документів – це комплекс організаційних і практичних заходів, спрямованих на систематичне поповнення Національного архівного фонду України, як репрезентативної джерельної бази новітньої історії нашої держави, цінними для майбутніх поколінь архівними документами.

**Ангела Іщук, заступник голови
Експертно-перевірної комісії
Центрального державного архіву
громадських об'єднань України**

Згадаймо про видатну людину:
до 90-річчя з Дня народження Олександра Сергійовича Барсеяна – українця вірменського походження

Головний режисер-директор Харківського академічного російського драматичного театру ім. О. С. Пушкіна, Народний артист Української РСР, професор, академік Академії педагогічних наук України.

Народився 10 січня 1929 року в місті Батумі (Аджарська АРСР).

Після закінчення у 1953 році режисерського факультету Харківського державного театрального інституту працював режисером Дніпродзержинського українського музично-драматичного театру.

З 1956 року – головний режисер Львівського театру юного глядача, пізніше – Республіканського Київського театру юного глядача. На сцені цього театру поставив ряд вистав, які були високо оцінені громадськістю і пресою, а поставлений О. С. Барсеяном у 1964 році спектакль «Молода гвардія» О. Фадєєва був відзначений премією Ленінського Комсомолу.

З 1970 по 1973 рік очолював Київський театр оперети.

З 1975 року – головний режисер, а з 1983 року – головний режисер-директор Харківського академічного російського драматичного театру ім. О. С. Пушкіна.

На сцені Харківського академічного театру ім. О. С. Пушкіна Барсеян здійснив постановки більше 80 творів української, російської, а також світової сучасної і класичної драматургії.

Протягом багатьох років успішно поєднував творчу роботу в театрі з педагогічною діяльністю. Керував акторської студією Київського театру оперети, був керівником курсу, а потім завідувачем кафедри режисури Харківського інституту мистецтв ім. І. П. Котляревського, професор.

Багато вихованців О. С. Барсеяна працюють в провідних театрах України та за її межами.

Активний громадський діяч, Заступник голови Харківського міжобласного правління Співки театральних діячів України.

Удостоєний звань заслуженого артиста УРСР (1965), заслуженого діяча мистецтв (1969), Народного артиста УРСР (1978).

Нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора (1986), Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (2004), орденом «За заслуги» III ступеня (2004).

Помер 7 вересня 2011 року в місті Харкові.

Як зберегти природне багатство Землі?

Основним напрямком розвитку території регіонів є енергонезалежність

Природне довкілля тісно пов'язане з людиною в результаті її антропогенної діяльності. І наші розсудливі дії по відношенню до природи стануть визначним фактором її розвитку. Люди ігнорують той факт, що планета Земля поступово гине.

ОСНОВНИЙ принцип охорони природи – це охорона ресурсів у процесі їх використання. Для вироблення енергії використовуються невідновлювані ресурси: вугілля, газ та нафту. У результаті цього в атмосферу потрапляє вуглекислий газ. Його надлишок є причиною парникового ефекту, який «нагріває» нашу планету, що призводить до глобальних змін клімату.

Рациональне управління природокористуванням відповідає як за оздоровлення довкілля, так і за підйом економіки.

Ось декілька способів покращення екології нашої планети:

Економте електроенергію

Легкий спосіб зберегти довкілля – використання світлодіодних ламп. Вони не нагріваються і енергія, що витрачається, йде тільки на освітлення.

Переваг багато:

- Витрачають на 50 % менше електроенергії
- Термін служби у 50 разів довший, ніж у звичайних ламп
- Вмикаються миттєво та забезпечують якісне та безперервне світло.

Застереження: Не забувайте вимикати зарядні пристрої від розетки. Вони споживають енергію, навіть коли використовуються не за призначенням.

Протріть абажур люстри. Пил поглинає до 20 % світла, що надходить від лампи.

Економте воду

Ми зазвичай не замислюємося, скільки води залишилося на планеті та чи достатньо її для

всіх? Більше мільярда людей у світі страждають від нестачі води.

Про яку економію може йти мова, якщо вода тече просто так? Перевірте та полагодьте сантехніку у вашому будинку. Намагайтесь щільно закривати крани для води.

Капання і протікання – це втрата до 24 літрів на добу або 720 л на місяць.

Вимикайте воду, поки чистите зуби. Це заощадить вам до 45 літрів води. Саме стільки піде в каналізацію через відкритий кран за 3 хвилини.

Не мийте овочі та фрукти під проточною водою. Наповніть миску та використовуйте її. Для наповнення однієї великої ємкості вам знадобиться 3 л води, в той час як з крану щохвилини витікає близько 15 л.

Економте папір

Завдяки цьому ми врятуємо дерева. На 12 500 аркушів паперу потрібне одне дерево. Люди надмірно споживають папір. Об'єми вирубок в кілька разів перевищують обсяг природного відновлення дерев.

Використовуйте зворотний бік паперу. Пишіть на його зворотному боці, щоб використовувати лист паперу в більший мірі.

Віддавайте перевагу переробленому паперу замість нової паперової продукції.

Також є папір, який виробляється не з деревини. Наприклад, папір з бавовни. Він дорожчий, але за якістю в кілька разів перевищує звичайний папір, і це корисніше для збереження лісів. Існує папір з цукрової тростини, бамбуку і каменю.

Не викидайте папір, а віддавайте його на переробку. Пам'ятайте, що так ви рятуєте дерева.

Використовуйте ганчіркові серветки замість паперових. Вигода в тому, що їх можна прати. Так ви заощадите і гроші, і папір.

Споживайте раціонально

Відходи не використовуються повторно, в той час як частина матеріалів підлягає переробці.

Не використовуйте одноразові поліетиленові пакети. Їх розкладання відбувається протягом понад 200 років, і найчастіше вони потрапляють в океан, що згубно впливає на його мешканців. У якості альтернативи можна використовувати багаторазові сумки.

Купуйте менше води в пластикових пляшках. Їх розкладання займає 1000 років. Натомість купуйте воду в скляних пляшках. Вони довше живуть на полицях магазину і зберігають свіжість продуктів. Також їх можна віддати на переробку. Природа скаже вам «Дякую»!

Здавайте у спеціальні пункти прийому використані батарейки. Вони містять безліч важких металів, які отруюють ґрунт. Це також стоїть старих мобільних телефонів.

Ці способи збереження планети зможе виконати кожен з вас. Не будьте байдужими! Ваше благополучне життя залежить не від когось, а від вас особисто.

Для змін на глобальному рівні, необхідний аналіз існуючих ресурсів. Перед вченими стоїть складне завдання: формування комплексної системи управління природними ресурсами. Одним із цих способів є еколого-економічне обґрунтування території. Воно сприяє розвитку місцевості і дозволяє раціонально й максимально використовувати існуючий потенціал.

Проведення еколого-економічної оцінки місцевості сприяє підвищенню народногосподарської цінності природних благ, отриманню фінансової вигоди і екологічному комфорту життя; визначається шляхом оцінки ефективності відтворення природних ресурсів: охорони і відновлення екосистем, їх експлуатації та раціонального використання.

Дана оцінка враховує такі показники:

- функціонального використання території: оцінка переваг місця розташування і наявного використання території, виявлення екологічно небезпечних об'єктів і прихованих екологічних загроз;

- кліматичної характеристики: пофакторний аналіз метеорологічних умов переносу та розсіювання забруднюючих речовин;

- гідрогеологічних умов: оцінка геологічного ступеня освоєння території на підставі аналізу геолого-гідрогеологічних умов і небезпечних геологічних процесів, проведення аналізу водних об'єктів і виявлення їх проблематики;

- стану ґрунтового покриву: оцінка стану ґрунтів території для визначення цінності ґрунтових структур у формуванні екологічного каркасу;

- стану рослинного покриву і тваринного світу: оцінка біорозмаїття, місць зростання та видового складу рослинності з метою виділення зон цінних порід і рідкісних тварин, заражених зон, а також визначення витрат на заходи щодо їх збереження та реабілітації;

- умов ведення туризму: виявлення загроз здоров'ю людини для складання проектів екологічних маршрутів, зон відпочинку та рекреаційного використання території.

Даним обґрунтуванням займається компанія «Міжнародна Екологічна Безпека» (далі «МЕБ»), яка за вищевизначеними показниками проводить економічний розрахунок ефективності використання природних ресурсів. «МЕБ» дозволяє застосувати комплексне рішення раціонального використання природних ресурсів, обрати необхідну технологію для конкретної місцевості й отримати фінансову вигоду від впровадження інноваційних рішень.

Також еколого-економічна оцінка є обґрунтуванням для залучення інвесторів і отримання грантів. У свою чергу, компанія «МЕБ» сприяє знаходженню фінансової допомоги для розвитку регіонів.

Основним напрямком розвитку території регіонів є енергонезалежність, яка включає можливість впровадження таких технологій:

- ✓ сонячної енергетики;
- ✓ вітрової енергетики;
- ✓ енергетики теплових насосів
- ✓ енергетики біогазу;
- ✓ енергетики теплих стін;
- ✓ інших інновацій у сфері екології.

Проекти «Екологічні стратегії енергонезалежності регіонів» компанія «Міжнародна екологічна безпека» виконує «під ключ», супроводжуючи їх від укладення договорів до встановлення й експлуатації технологій.

Реалізовані проекти:

- ✓ 21 листопада 2018 р. в Українському домі (м. Київ, вулиця Хрещатик, 2) за підтримки Міністерства екології та природних ресурсів України проведено перший Всеукраїнський форум «Екологічні стратегії енергонезалежності для громад»

Сайт заходу: www.iesworld.com.ua;

- ✓ 12 грудня 2018 р. (м. Дніпро, проспект Олександра Поля, 1) за підтримки Дніпропетровської обласної державної адміністрації та у співпраці з ДП «Інвестиційно-інноваційний центр» проведено форум «Екологічні стратегії енергонезалежності для громад. Гранти»

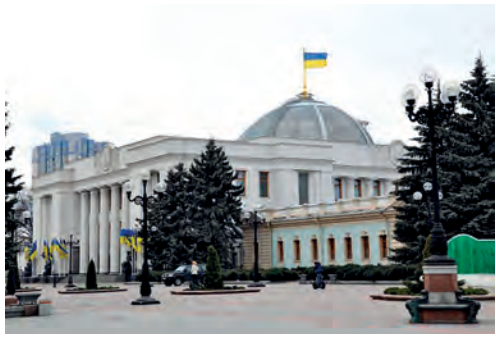
Сайт заходу:

www.forum2-dnpr.iesworld.com.ua.

Віра Кім та Ілона Єлєцька,
представники компанії

«Міжнародна Екологічна Безпека»
<http://www.save-eco.world>

У Верховній Раді пройшла виставка до 100-ліття Світового тріумфу «Щедрика»

Відкриття в Києві експозиції «Світовий тріумф «Щедрика» – 100 років культурної дипломатії України» до 100-річчя ухвалення Закону УНР про культурну промоцію України.

15 січня в кулуарах 2 поверху сесійного будинку Верховної Ради України відбулося відкриття виставки архівних документів «Світовий тріумф «Щедрика» – 100 років культурної дипломатії України».

На світлинах: Архівні документи на стендах виставки «Світовий тріумф «Щедрика»

Захід приурочений до 100-річчя ухвалення Закону УНР про перший проект культурної дипломатії – європейські гастролі Української Республіканської Капели і закордонної промоції «Щедрика» (ухвалений Радою Народних Міністрів УНР від 24 січня 1919 року). Виставку до 100-річчя культурної дипломатії України відкрито у Верховній Раді. Відкрив виставку спікер українського парламенту Андрій Парубій: «Українська Республіканська капела започаткувала шлях культурній дипломатії. Українська капела, яка поїхала великим туром у Європу, а потім пізніше – у Південну і Північну Америку, відкрила для всього світу українську культуру, українське мистецтво, і для багатьох – саму Україну». Слово на відкритті мали народні депутати: Голова комітету у закордонних справах України Ганна Гопко та Ірина Подоляк, Перша заступниця голови комітету з питань культури і духовності України.

Виступаючи на відкритті, Ганна Гопко підкреслила: «Дуже важливо, що сьогодні у парламенті кожен має можливість побачити ці експонати, атмосферу «Щедрика», і як через нього світ довідувався правду. Якщо ми уявимо сьогодні Київ у січні 1919 р., то до влади тільки що прийшла Директорія, і одне з перших рішень, які ухвалює Симон Петлюра, це якраз створення капели під керівництвом Олександра Кошиця і Кирила Стеценка». А Ірина Подоляк, у свою чергу, оцінила й заслугу авторського колективу, який підготував

цю дуже актуальну і повчальну для сучасних державотворців виставку. Вела презентацію авторка унікального проекту – культуролог Тіна Пересунько. На стендах виставки вперше оприлюднюються документи з історії світового тріумфального турне Української Республіканської Капели під керівництвом диригента Олександра Кошиця та під патронатом Голови Директорії УНР Симона Петлюри (1919–1924 рр.). Саме завдяки цим державним гастролям світ уперше почув «Щедрика» Миколи Леонтовича, а українська музична культура і державний престиж УНР здобули позитивний резонанс у 17 країнах світу (Чехословаччина, Австрія, Швейцарія, Франція, Бельгія, Нідерланди, Німеччина, Польща, Іспанія, США, Канада, Мексика, Аргентина, Уругвай, Бразилія, Куба).

На виставці представлені копії документів з фондів Центрального державного архіву вищих органів влади та управління України:

- Закон УНР, постанови про державне фінансування, документи МЗС тощо;
- переклади «Щедрика» французькою, англійською та фламандською мовами, опубліковані у закордонній пресі;
- жовто-блакитні афіші закордонних концертів українського хору в найпрестижніших концертних залах світу (королівський театр Ла Монне (Брюссель), театр Єлисейських полів (Париж), королівський театр Квінс Хол (Лондон), Карнегі-Хол (Нью-Йорк);

– відгуки з високою оцінкою української культури і державного престижу УНР від світової преси, монарших осіб (королева Бельгії Єлизавета), міністрів (міністр освіти Мексики Хосе Васконселос), академіків, визначних музичних критиків і культурних діячів (директор Музичної академії Відня Фердинанд Льове).

Виставку підготовлено за підтримки Комітету з питань культури і духовності, в межах науково-просвітницького проекту «Джерелознавчі студії з історії культурної дипломатії України: Світовий тріумф «Щедрика» – 100 років культурної дипломатії України», реалізованого Українським центром культурних досліджень у партнерстві з Центральним державним архівом вищих органів влади та управління України за підтримки Українського культурного фонду.

Георгій Лук'яничук

Добра традиція Київського товариства греків

20 січня у приміщенні Будинку письменників Спілки письменників України (знаменитий будинок Лібермана, який кожного дня відвідують туристичні групи зі всієї України) відбулася презентація наукових робіт членів ГС «Київське міське товариство греків імені Костянтина Іпсиланти» історика, відомого археолога, дослідника Ольвії – Світлани Миколаївни Мазараті та провідного наукового співробітника Інституту історії НАН України Валерія В'ячеславовича Томазова «Греки України: від античності до сучасності» та найвідомішого еллініста, дослідника Трипілля, мовознавця, доктора філологічних наук, професора Юрія Леонідовича Мосенкіса «Кукутень-Трипілля-Троя-Греція: Писемна історія 3500–1500 ррр». Великий зал Будинку письменників не зміг вмістити всіх бажаючих почути, побачити авторів, отримати довгоочікувані книги. Це вже добра традиція Київського товариства греків імені Костянтина Іпсиланти, у лавах якого – відомі вчені, дослідники, письменники, проводити такі зустрічі. Така зустріч відбулася і весною, напередодні Дня Незалежності Греції з презентацією книги В.Будакиду «Теметерон», яка, як і сьогоднішні книги, була видана за сприяння та фінансування ТОВ «Грік Груп». Серед учасників зустрічі – Перший віцепрезидент ГО «Союз греків України» Геннадій Васильович, члени Київських

товариств греків, представники Ніжинського міського товариства греків імені Братів Зосимів на чолі з Головою Л. О. Зайко, науковці, вчені, громадські діячі.

Працювали дві телестудії: Київського міського товариства греків імені Костянтина Іпсиланти (керівник С. Ягубов) та наших друзів – Союзу підприємців-поляків України. Найвагоміший виступ при обговоренні – це, безумовно, виступ найвідомішого дослідника Трипілля, патріота України Олександра Степановича Поліщука. Пан Поліщук разом із відомим дослідником Віктором

Андрійовичем Ющенком (Президентом України) підготували до цього видання передмову, як і високодуховна людина, наш духовний пастир Владика Олександр (Драбинко), а також Голова нашого товариства, професор Микола Корецький. Мали честь побачити і почути найвідомішого археолога України, доктора історичних наук, професора Михайла Юрійовича Відейка; найвідомішого антрополога України, доктора історичних

наук, професора Сергія Петровича Сеґеду; члена Європейської академії наук, мистецтв та літератури Дмитра Олександровича Чистяка; Почесного доктора Інституту культури (Франція) Дмитра Ігоровича Переверзева... Після закінчення презентації відбулося товариське спілкування та обмін думками.

15 січня у Києві відкрили ретроспективну виставку художника Івана Марчука

Іван Марчук – один із найвидатніших сучасних українських митців

У Києві офіційно відкрили персональну виставку українського художника Івана Марчука «Земля моя – краса моя».

УРОЧИСТА церемонія розпочалася 15 січня з промови самого художника, повідомляє кореспондент Укрінформу.

«Я вам дарую сонце, я вам дарую місяць, дарую тишу і спокій, я вам дарую поля, хатинку край села. Щоб ви відпочили і отримали все, що тільки зможете. Ви будете довго згадувати виставку. Дякую сердечно, що ви тут є», – підкреслив Марчук.

Також на вернісажі виставки свою колекцію одягу презентувала українська дизайнерка Лідія Лущик, яка у виготовленні своєї колекції використала вишиті елементи за мотивами творчого циклу Івана Марчука «Кольорові прелюдії».

Загалом до експозиції виставки увійшло близько 60 полотен, створених з 1972 по 2019 рік. Усі вони виконані в авторській техніці Івана Марчука, яку митець назвав «пльонтанізм» – від діалектного слова «пльонтати», що значить плести, переплітати.

Іван Марчук – один із найбільш видатних сучасних українських митців. Він має звання Народного художника України, а також є лауреатом Національної премії України імені Тараса Шевченка та членом Золотої гільдії Римської академії сучасного мистецтва.

У доробку Марчука близько 5000 картин. За півстоліття творчої діяльності він провів понад 150 монографічних та 100 колективних виставок в Україні та за її межами. У 2007 році Іван Марчук увійшов до рейтингу «100 геніїв сучасності», який склала британська газета «The Daily Telegraph».

Як у Тернівці Новий рік за болгарськими традиціями зустрічали

ТЕРНІВКА (мікрорайон міста Миколаєва) є місцем компактного проживання болгарської діаспори, де дійсно по-справжньому цінують і бережуть свої етнічні корені. Тому саме сюди приїжджають усі бажаючі доторкнутися до вікових традицій і дізнатися більше про культуру болгарського народу. Цей рік не став винятком і 13 січня в Тернівському Будинку культури шумно і весело, з піснями й танцями відзначили Василівдень, «Нова година» (Новий рік) або просто «Сурва» — початок нового календарного року за болгарськими традиціями.

Організацією свята займалася сильна творча команда: бібліотека-філія №16 ЦБС для дорослих міста Миколаєва, Тернівський Будинок культури і болгарський культурно-просвітницький центр «Търновка» (Голова Анатолій Волчо).

У святковий день у Тернівському Будинку культури було багатолюдно. Разом з тернівчанами «Нову годину» побажали відзначити почесні гості: протоієрей храму Успіння Пресвятої Богородиці отець Валерій, помічник народного депутата України Олександра Жолобецького Валентин Заруба, помічник депутата обласної ради Надії Іванової Віта Антоненко, помічник депутата міської ради Світлани Ласурія Інна Гур'янова, Заступник голови Адміністрації центрального району Миколаївської міської

ради Інґа Мурахівська, Голова правління Ради національних товариств Миколаївської області Лоліта Каймаразова.

У рамках культурно-просвітницького проекту «Світами за скарбом» на запрошення Тернівської бібліотеки з українськими колядками та караваєм приїхали шестикласники МЗОШ №39 імені Юрія Макарова. Учні вибрали для вивчення Тернівку як мікрорайон, в якому споконвічні болгарські народні традиції не тільки живуть, а й розвиваються, сприяючи збереженню етнічної ідентичності.

Родзинкою «Сурви-2019» стало поєднання болгарських і українських традицій, адже за довгі роки в Тернівці етнічних болгар і українців зв'язали міцні родинні стосунки.

Головне дійство проходило на сцені, що була переобладнана під старовинну болгарську вітальню для найпочесніших гостей. Особливий колорит початкові концерту надала відома пісня «Тиха ніч», яка прозвучала у виконанні Тернівських бібліотекарів і керівника вокальної студії «Ликри» Лідії Кравченко. В інсценуванні обряду приготування традиційних страв двох народів були розкриті тонкощі рецептів болгарської баниці й української куті.

Чудові українські щедрівки нікого не залишили байдужим, із задоволенням глядачі підспівували знайомому «Щедріку». А юрба веселих сурвакарів продемонструвала стародавній ритуал сурвакане — поплескуючи по спинам людей сурвачкою (на фото) — гілочкою кизилу (який символізує витривалість, здоров'я та довголіття), прикрашеною різнокольоровими вовняними нитками, сушеними фруктами, попкорном і обов'язково «золотою» монеткою та бажаючі: «Сурва, сурва, весела година! Золоте колосся в полі, великі грона у винограднику, червоне яблуко на дереві, повна хата шовку! Будьте живі-здорові до майбутнього року, до Аміну!»

Програма концерту допомогла небайдужим глядачам поринути у світ багатогранної болгарської культури і звичаїв. Народні пісні, в тому числі і старовинні тернівські, запальні танці представили: хореографічний колектив «Золотий колосок», ансамбль болгарського танцю «Хоро», вокальні студії «Ликри» і

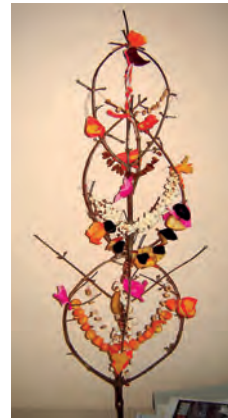
«Зіронька», ансамбль болгарської пісні «Чучулічкі» і творчий колектив бібліотеки-філії №16 ЦБС для дорослих міста Миколаєва.

Звичайно, свято, що дійшло до наших днів з минулих часів, змінило свою первинну форму, але суть залишилася колишньою. До речі, обряд болгарської культури «Сурва» жителів мікрорайону Тернівка у 2018 році внесено до переліку елементів з охорони нематеріальної культурної спадщини Миколаївщини, а в 2015 році за рішенням ЮНЕСКО — до списку нематеріальної культурної спадщини людства!

Завершилася програма запальним болгарським танцем хоро, в якому взяли участь всі бажаючі.

— Ось так ми святкуємо, етнічні болгарі і українці разом: пліч-о-пліч, серце до серця, під одним дахом і загальною сім'єю, — відзначили організатори свята.

Анастасія ХМЕЛЬ, Бібліотекар бібліотеки-філії №16 ЦБС для дорослих міста Миколаєва

Наше завдання — входити в діалог з людьми, — Ігор Крикунов, керівник циганського театру «Романс»

Ігор Миколайович Крикунов. Режисер, актор театру і кіно, популярний виконавець, педагог, громадський діяч.

Народився 24 червня 1953 року.

Свою творчу діяльність після закінчення Щукінського училища він почав в іменитому московському циганському театрі «Ромен», де протягом 13 років був провідним актором. На його рахунок — десятки зіграних у театрі ролей. Тут він обзавівся сім'єю (його дружина Людмила є прямою київського театру «Романс»). Щаслива доля з'єднала його з кінематографом. Головна роль у фільмі «Циганка Аза» принесла йому славу і популярність кіноактора. Всього Ігор Крикунов знявся в 14-ти музичних, телевізійних і художніх фільмах.

На початку вісімдесятих років Ігор Крикунов переїжджає до Києва, де працює в музично-драматичному театрі «На Подолі», а незабаром створює свій циганський театр. Він і тепер є керівником Київського державного Ордена Миколи Чудотворця циганського музично-драматичного театру «Романс» (створений в 1993 році).

У 2000 році за ініціативою Ігоря Крикунова в столиці України вперше відбувся Міжнародний циганський фестиваль мистецтв «Амала» (Друзі).

— Сьогодні наш театр є свого роду культурним центром. Тому що ми акумулюємо у себе літературу, яка сьогодні є, — циганська. І художня, і навчальна. При театрі працює дитяча студія. Це все приклади і наказ для молоді на майбутнє. Тому що ті бесіди і заняття, які з ними сьогодні проводять, в цьому суть, а театр — це взагалі особлива тема. Адже коли люди приходять в циганський театр, крім пісні і танцю, вони намагаються зрозуміти: а що ж за думки несуть їм артисти. І в цьому як би наше завдання: розповідати про наші ідеї, про хвилюючі нас проблеми, входити в цивільний діалог. І я думаю, це немало, — каже Ігор Крикунов.

За інф. сайту «Оглядач»

Циганський Новий рік 2019: легенди і традиції свята

Циганський Новий рік 2019 — традиції в сучасних сім'ях

Увечері 13 січня вся родина збирається вдома. Мати готує птицю (гусака або півня) з рисом або кислою капустою, при цьому вона повинна мовчати. Обов'язково готується випічка, пахлава, а молоді жінки прибирають в будинку і полірують посуд, усе повинно сяяти чистотою.

Коли все готово, встановлюється стіл на підлогу посеред кімнати і на нього кладуть хліб і посуд. Запалюються свічки, а молодші цілують руки старшим і просять у них вибачення. Глава сімейства розрізає торт із «золотою парою», який охороняється до застілля, а потім передається батьком первістку. Тільки тоді всі можуть сісти на свої місця за стіл. Далі гуляння: їдять, п'ють, спілкуються, насолоджуються, танцюють.

Посеред ночі приходить Банго Василь, який подорожував протягом трьох днів, долаючи різні перешкоди. Образ його має вигляд пораненого, бородатого і втомленого чоловіка середніх років. Зазвичай Банго великих розмірів, уміє гарно співати і дуже щедрий. Кожному говорить добре слово, бажає удачі і здоров'я, щастя літнім, дітям роздає подарунки.

У дні Василиці вранці діти ходять по сусідніх будинках, бажаючи їх мешканцям здоров'я, благополуччя, удачі, родючості. Вважається, що їх благословення обов'язково принесуть щастя і удачу.

За матеріалами Сайта joinfo.ua

14 січня відзначається циганський Новий рік. На цій сторінці ми розповімо, які легенди вплинули на становлення свята і яких традицій дотримується народ

Як правило, Новий рік цигани називають інакше. Більш того, він має кілька назв, серед яких ви можливо могли вже чути: Василиця, Васиівдень або Банго Василь.

Святування Василиці пов'язано відразу з декількома легендами. В одній з таких в основі лежить історія про те, що Банго Василь був правозахисником циганського народу. Прославився він тим, що відновив зруйнований міст, по якому потім пройшли його люди, зберігши свої життя.

Згідно з іншою легендою, Банго Василь — кульгавий пастух, який рятує життя потоплючої циганської дитини, а також захищає циган-біженців.

У ще одній легенді йдеться про те, що Банго врятував цілу циганську родину від утоплення в бурхливому морі. «Глибокі води мало не поглинули циган, але сивочолий святий послав їм зграю гусей. Роми піднялися до них і змогли дістатися до берегів. З тих пір вони вшановують свого рятівника 14 січня, в честь якого і названий Новий рік — Василиця», — йдеться в легенді.

Україна відзначає День пам'яті захисників Донецького аеропорту

Героїчна оборона Донецького аеропорту, яка стала символом незламності та мужності українських військових, тривала 242 дні

16 січня Україна відзначає День пам'яті захисників Донецького аеропорту (ДАП). Бої за Донецький аеропорт стали символом незламності та бойового духу українського війська, а захисники терміналів ДАПу отримали прізвисько – «кіборги». Тільки за офіційними даними, за час оборони аеропорту загинуло понад 200 українських бійців, ще півтисячі отримали поранення. УНІАН пропонує згадати одну з найвідоміших віх російсько-української війни на Донбасі.

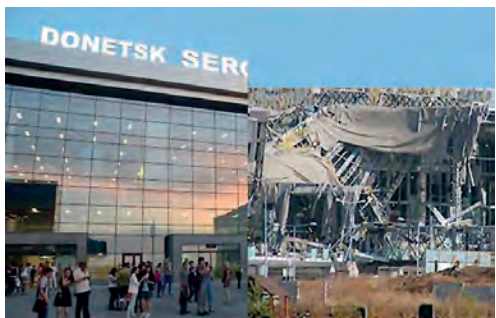
Історія оборони Донецького аеропорту

Бої за встановлення контролю над аеродромом Донецького міжнародного аеропорту, який має стратегічне значення, тривали між незаконними збройними формуваннями та військовослужбовцями Збройних сил України і добровольцями з 26 травня 2014 року до 21 січня 2015 року. Спроби встановлення контролю над Донецьким аеропортом сепаратисти разом з російськими військовослужбовцями почали здійснювати 17 квітня 2014 року. Цього дня до летовища прибули від 70 до 200 бойовиків нещодавно проголошеної так званої «днр».

Українські військовики утримували старий та новий термінали аеропорту. Опорним пунктом українських сил було селище Піски, через яке захисникам аеропорту поставляли провізію, боєприпаси та здійснювалася ротація бійців. В цьому ж селищі була розгорнута артилерія вогневої підтримки. Проросійські сили здійснювали систематичні штурми терміналів. Внаслідок боїв руйнувалася інфраструктура аеропорту. Так, у грудні 2014 року значних руйнувань зазнав старий термінал, 13 січня 2015 року остаточно впала диспетчерська вежа, яку утримували українські бійці. У новому терміналі бої точилися за різні поверхи. На фінальних етапах битви українські вояки утримували перший поверх, а підвал та верхні поверхи контролювалися окупантами.

В один із останніх днів захисту аеропорту, 20 січня 2015 року, проросійські сили підірвали новий термінал, бетонні перекриття і стеля у багатьох секціях обвалилися, внаслідок чого загинуло багато українських військовослужбовців.

За час боїв українська армія вибудувала оборону, створивши лінію укріплень навколо злітної смуги по периметру навколишніх сіл – у Пісках, Водяному, Опитному, біля вентиляційного стволу шахти Бутівка, куди і відійшло бійці з ДАПу. 18-21 січня 2015 року внаслідок підриву терміналу ДАП загинуло 58 захисників-«кіборгів», які відстоювали цей плацдарм до останньої краплі крові. 21 січня було прийнято рішення відвести українських військовослужбовців з нового терміналу, бо об'єкт був повністю зруйнований і не придатний для оборони. 22 січня вцілілі захисники вийшли з терміналу, проте багато поранених і контужених українських бійців потрапило до полону.

Українських бійців, які захищали донецьке летовище, за стійкість, безстрашність і непереможність прозвали «кіборгами». Уперше їх так назвав один із сепаратистів, який намагався пояснити, чому проросійські бойовики так довго не можуть захопити аеропорт. Прізвисько «кіборги» швидко стало популярним – його вживали як українські ЗМІ, так і українці в соцмережах, називаючи ним героїв-оборонців Донецького аеропорту. Словник сучасної української мови та сленгу «Мислово» навіть визнав кіборгів словом 2014 року. Важливо відзначити, що більшу частину часу для оборони аеропорту командири залишали бійців лише на добровільній основі.

Захисники Донецького аеропорту

У Донецькому аеропорту та прилеглому селищі Піски в різний час воювали спецпризначенці 3-го окремого полку, бійці 79, 80, 81, 95 окремих аеромобільних та 93 окремої механізованої бригади, 57 окремої мотопіхотної бригади, 90-го окремого аеромобільного та 74-го окремого розвідувального батальйонів, бійці полку «Дніпро-1», бійці Добровольчого українського корпусу (ДУК) та інші.

Після кровопролитних боїв аеропорт став символом героїзму для всіх українців.

Білоруський Герой Небесної Сотні Михайло Жизневський 5 років тому віддав життя за Україну

Білорус Михайло Жизневський загинув під час Революції Гідності п'ять років тому – 22 січня 2014 року на вулиці Грушевського в Києві – від пострілу в серце. Із ним прощалися у столиці України, а поховали в Білорусі – на кладовищі під Гомелем. Восени 2014 року в Києві відкрили пам'ятник Жизневському, пізніше він був нагороджений орденом Героя Небесної Сотні та отримав звання Героя України. Його батьків приймав Президент України Петро Порошенко: він призначив їм довічну стипендію. Але смерть сина змінила долю всієї сім'ї.

ВІД білоруського Гомеля до українського кордону – кілометрів 40. Після вбивства Михайла сім'я Жизневських у рідному місті-півмільйоннику перетворилася на ізгоїв. Їх ображали на вулицях і в лікарнях, до помешкання кілька разів намагалися пролізти незнайомі люди, поруч із будинком тривалий час чергували машини спецслужб, а могилу Героя України двічі оскверняли вандалі.

«Замальовані були аерозольною фарбою герби: наш герб Погоня і український герб теж», – розповідає сестра Михайла Наталія.

Наталія Жизневська живе в радянській «хрущовці» на околиці Гомеля. Сюди вона щодня повертається після робочої зміни на одному з місцевих заводів. Навіть за білоруськими мірками скромна «двокімнатка» – перше житло, яке Жизневські змогли купити після багатьох років життя в орендованих помешканнях. Сім'я переїхала сюди вже після смерті Михайла – допомогли українські фонди і пожертви з України.

«Він вважав, що чинить правильно. І я вважаю теж, що він чинив правильно, він боровся за свої переконання. У нас в країні це неможливо, – зазначає Наталія. – Якщо починається якась боротьба за переконання – ти вже дисидент. Ось і все. Там, в Україні, люди бодай наважилися заступитися за себе і за свої права, а у нас цього не буде. У нас люди дуже боязливі, надто бояться за свою шкіру, щоб сказати: ми не раби, ми люди».

Зараз жінка залишилася сама: навесні цього року протягом місяця померли її батьки.

Вони кілька років просили перейменувати одну з вулиць в українській столиці в пам'ять про їхнього сина, але вулиця Жизневського в Києві досі так і не з'явилася.

Батько Михайла в одному з останніх інтерв'ю говорив, що назва вулиці іменем його сина збереже пам'ять про нього: «Адже фактично Мішу знають

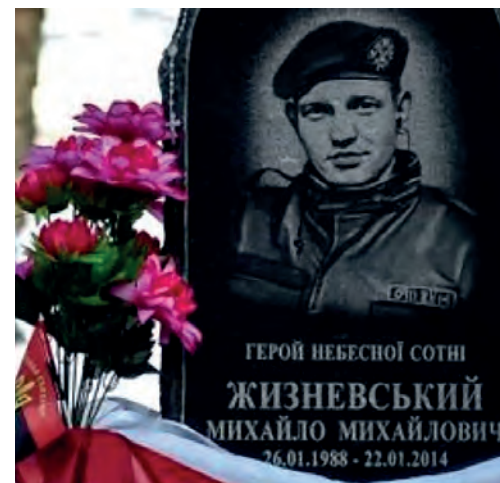
у всьому світі як борця за свободу, волелюбну людину. Чому ми не можемо вшанувати пам'ять [про нього] в Україні?».

Траурна процесія на Хрещатику

Через п'ять років після трагічної смерті брата Наталія Жизневська відповідала на, можливо, головне для кожної сім'ї Героїв Небесної Сотні, запитання: чи потрібно було переконувати Михайла не їхати на Майдан і чи можна було це зробити?

«Не можна повернутися в минуле, не можна все повернути назад, – каже вона. – Я, напевно, спробувала б відмовити, як і будь-хто з вас, свого брата чи сестру. Будь-який родич тих, хто загинув на Майдані, спробував би відрадити своїх коханих людей від цього».

НЕБЕСНА СОТНЯ (довідка про назву): 21 лютого 2014 року офіційна влада України юридично визнала жертвами загиблих мітингувальників Майдану. Цього дня на Майдані відбулося прощання із загиблими повстанцями, яких у жалобних промовах назвали «Небесною Сотнею». Під час прощання із загиблими лунала пісня «Плине кача...»

27 січня в Україні і світі відзначають Міжнародний день пам'яті жертв Голокосту

Цей День проголошений резолюцією Генеральної Асамблеї ООН від 1 листопада 2005 року (співавторами якої виступили 100 держав) в пам'ять про жертви нацистського терору під час Другої світової війни.

Голокост... Жахливе слово, яке змушує здригнутись кожного...

Офіційно визнано, що від 5,5 до 6,1 мільйонів євреїв було вбито під час Голокосту, з них від 2,2 до 2,5 мільйони на території колишнього Радянського Союзу, значною мірою в Україні. Три мільйони осіб було вбито в газових камерах, близько двох мільйонів розстріляно, інші померли від голоду, виснаження, примусової праці або нелюдських життєвих умов.

Саме в день 27 січня 1945 року війська 1-го Українського фронту звільнили в'язнів найбільшого гітлерівського концтабору смерті Аушвіц-Біркенау неподалік польського Освенцима.

Світова спільнота цього дня не тільки згадує жертв людиноненависницької

політики, але й засвідчує прагнення до боротьби з антисемітизмом, расизмом та всіма іншими формами нетерпимості, які можуть призвести до цілеспрямованого насилля стосовно окремої групи людей.

Міжнародне співтовариство «беззастережно засуджує всі прояви релігійної нетерпимості, підбурювання, переслідування або насильства щодо окремих осіб або громад, зумовлені етнічним походженням або релігійними віруваннями, де б вони не мали місце», – йдеться в тексті резолюції.

Нинішні і майбутні покоління не повинні забувати уроків наших загальнолюдських і настільки трагічних катастроф, інакше може виникнути дуже високий ризик повторення подібних моментів у майбутньому.

Сьогодні у час скорботи і пам'яті ми приєднуємося до загальної печалі і співчуваємо всьому болю та втраті, ім'я яких – Голокост. Порожнечу в душах мільйонів ніяк не заповнити. Вже не запобігти трагічним подіям минулого. Але нехай живе надія, що подібного більше ніколи не повториться в майбутньому!

Підносимо молитви за невинно убієнних!

Пам'ятаємо кожного!

29 січня відзначається День пам'яті героїв Крут

Бій під Крутами – бій, що відбувся 29 січня 1918 року біля залізничної станції «Крути» поблизу селища Крути та села Пам'ятне, за 130 кілометрів на північний схід від Києва, 18 км на схід від Ніжина.

Цей бій, який тривав 5 годин, відбувся між 4-тисячним підрозділом російської Червоної гвардії під проводом есера Михайла Муравйова та загonom із київських курсантів і козаків «Вільного козацтва», що загалом нараховував близько чотирьох сотень вояків.

У бою під Крутами оборонці української державності призупинили наступ противника і здійснили організований відступ, руйнуючи за собою колії і мости. Російське радянське військо втратило боєздатність на чотири дні. Поновити наступ на Київ війську Муравйова прийшлося не так залізничним шляхом, як на реквізованих, запряжених кіньми селянських возах, по розмоклій дорозі.

Ця затримка ворога дала змогу українській делегації укласти Брест-Литовський мирний договір, який врятував молоді українську державність.

27 юнаків потрапили після бою в полон до більшовиків і були ними страчені. На їх похороні в Києві біля Аскольдової могили Голова Української Центральної Ради Михайло Грушевський назвав юнаків, які загинули в нерівній боротьбі, героями, а поет Павло Тичина присвятив героїчному вчинкові вірш «Пам'яті тридцяти».

Указ Президента України про «День пам'яті Героїв Крут» № 15 /07, який відзначається 29-го січня, за даними проєкту DiloVaMova.com, був підписаний 15 січня 2007 року.

Цей День, назавжди залишиться світлими в нашій пам'яті. День подвигу та прикладу для майбутніх і нинішніх поколінь. День надії і любові до своєї вітчизни. День пам'яті Героїв Крут.

1 січня – 110 років від Дня народження Степана Бандери

День народження Бандери українці відзначили на державному рівні

Степан Бандера – український політичний діяч, один з чільних ідеологів і теоретиків українського націоналістичного руху, голова Проводу ОУН-Б.

НАРОДИВСЯ Степан Андрійович Бандера 1 січня 1909 року в Старому Утрині, що в Івано-Франківській області в родині греко-католицького священника.

З 1919 по 1927 рік Бандера навчався в Стрийській гімназії. Після її закінчення, в 1928 році він поступає на агрономічне відділення Високої політехнічної школи у Львові. Там Степан Бандера провчився вісім семестрів, але так і не здав дипломного екзамену через свою політичну діяльність.

З 1930 року стає членом ОУН, глибоко проймаючись її ідеологією. В 1932 – 1933 роках Степан Андрійович стає заступником та керівником Крайової езекутиви, так званим комендантом Української Військової Організації (УВО). У червні 1934 року польська поліція арештовує Степана Андрійовича Бандеру та інших членів ОУН. Під час Варшавського процесу їх судили за приналежність до ОУН та за організацію політичних акцій. Степана Андрійовича було засуджено до ув'язнення у в'язницях в містах Кельц, Вронках та Берестю, де він почергово відсидів до 1939 року. Навіть там він залишався провідником ОУН та підтримував зв'язок із підпіллям.

У зв'язку з нападом Німеччини на Польщу, ситуація на дільницях, де перебували в'язні стала настільки критичною, що в'язнична адміністрація поспіхом евакуювалась і тим самим всі ув'язнені вийшли на свободу. 15 жовтня 1959 року Степана Бандеру вбив агент КДБ Богдан Сташинський, вистріливши йому в обличчя зі спеціального пістолету струмінь ціаністого калію. Через п'ять днів його поховали на мюнхенському цвинтарі.

Бандера був амбітною людиною, вірив у визначальну роль вольових особистостей в історії, з дитинства готував себе до великої місії. Проте саме Бандера очолював опозицію, яка піднялася проти «вождизму» в ОУН. Провід організації був командою сильних керівників. Бандера як лідер вивів на керівні ролі Романа Шухевича, Василя Кука та інших.

Аналіз історичних фактів чітко показує безпосередню, а часто і визначальну роль Бандери в українському визвольному русі. В Україні в умовах боротьби ніхто не ставив під сумнів авторитет Бандери як керівника визвольної боротьби. Визнавали його й ті, хто боровся проти визвольного руху.

Відкриття меморіального барельєфу Симону Петлюрі у Києві

«Громадяни! Тільки тоді ми будемо кричати «Слава!» вільними грудьми, коли зміцнимо нашу владу, коли настане спокій нашій землі. Всі, як один чоловік, станьте плечем до плеча на оборону рідного краю від ворогів наших. Я як Отаман всього війська Українського кажу вам, що з усіх боків оточені ворогами. Не слів, а діла чекає від вас Українська Народня Республіка. Доведіть своєю чесною роботою свою любов до неї, доведіть, що ви гідні сьогоднішнього свята. Я сам буду кричати з вами «Слава!», коли ні одного ворога не буде на нашій території. Перед вами пройшло Українське Республіканське Військо, котре не щадить свого життя й сил у боротьбі з ворогами. Допоможіть же і ви йому оджею, харчами. Підтримайте ж Республіку, котрій ви кричите «Слава!», не словом, а ділом».

(Із виступу Симона Петлюри, члена Директорії УНР. 22 січня 1919 р.)

У Києві до 100-річчя Соборності України відбулося ряд урочистих та святкових заходів, серед яких і відкриття меморіальної дошки на честь Петлюри.

21 січня, напередодні Дня Соборності у Києві відкрили меморіальний барельєф Голові Директорії Української Народної Республіки, Головному Отаману Військ і Флоту УНР Симону Петлюрі.

Пам'ятну дошку, виготовлену скульптором Василем Маркушем, відкрили на початку вулиці, що носить ім'я Симона Петлюри. Саме тут у січні 1918 року тривали бої підрозділів Армії УНР з більшовиками. На барельєфі під зображенням Петлюри зазначається: «Ця вулиця носить ім'я головного отамана військ і флоту Української Народної Республіки Симона Петлюри».

Також було оголошено про встановлення в наступному році величного пам'ятника, достойного його імені.

Георгій Лук'янчук

Ключ до перемоги кандидата на виборах – в умінні налагодити діалог з людьми, – журналіст Віталій Портников

У політиці головне – увага до людей.

У нас майже всі партії вождиського типу, ідеології у них немає. Ці партії згуртовані навколо вождя. Вождь відчуває себе естрадною зіркою. Для того, щоб бути вождем, потрібно мати вдачу естрадної зірки. І, звичайно, хочеться вийти на сцену як Хілларі Клінтон або Дональд Трамп: щоб була плазма, лазерне шоу, діти, прихильники...

Яке це має відношення до політики? У США це додаток до політики. Хілларі Клінтон прогала Трампу не тому, що в неї було погане шоу, а тому, що вона не дійшла до кількох принципових штатів, де виборці демократів на неї чекали. Бо з цими людьми потрібно було поговорити про їхні перспективи. Так ось Хілларі Клінтон до них не дійшла, а Дональд Трамп дійшов. І поговорив.

У політиці головне – увага до людей. І той політик, який про це забуває, як

правило, за це розплачується, яким би високопрофесійним не було шоу. Тому що шоу – це для його власного самозадоволення. Шлях до перемоги політика на виборах полягає у вмінні налагодити діалог з людьми. Це не лазерне шоу, а конкретна розмова про те, що президент має для цих людей зробити.

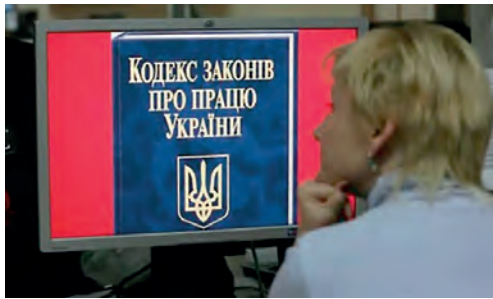
Про це журналіст і політичний аналітик Віталій Портников сказав 26 січня у «Суботньому політ клубі» на каналі «Еспресо.TV»

Права і обов'язки є не тільки у працівника

Консультує юрист

Ми впевнені в тому що, Ви знаєте свої права та обов'язки, але чи знали Ви, що працедавець також має не лише свої права а й обов'язки перед Вами? Давайте, згадаємо права і обов'язки працівника і працедавця.

Основні обов'язки працівника:

Основним обов'язком працівника є сумлінне й ретельне виконання своєї роботи та дотримання розпорядку і виконання наказів начальника, якщо вони не суперечать умовам трудового договору або трудового кодексу.

Окрім того, працівник зобов'язаний:

- * дотримуватися графіку робочого часу, встановленого в закладі праці,
- * дотримуватися правил і принципів безпеки та гігієни праці, а саме: виконувати роботу згідно з правилами та принципами техніки безпеки, дбати про відповідний стан техніки, обладнання, знарядь та інструментів, а також про порядок на робочому місці, негайно повідомити керівника у разі побаченої в закладі праці аварії, нещасного випадку, загрози життю або здоров'ю людини,
- * дбати про благо закладу праці, охорону його власності, дотримуватися конфіденційності інформації, розкриття якої може завдати працедавцю збитків,
- * дотримуватися таємниці, визначеної в окремих правилах,
- * дотримуватися в закладі принципів суспільного співіснування.

Основні права працівника:

- Працівник має право на виконання роботи відповідно до умов трудового договору, які не можуть бути менш сприятливими, ніж положення трудового законодавства.
- Працівник має право на справедливу винагороду за роботу. Зарплата за роботу повинна видаватися принаймні раз на місяць, у постійний і заздалегідь встановлений строк.
- Робочі умови повинні відповідати правилам безпеки та гігієни праці.
- Працівник має право на щорічні поточні, оплачувані відпустки (20 днів – якщо пра-

цівник працює менше ніж 10 років, 26 днів – якщо працівник працює принаймні 10 років).

- Працівники повинні мати рівні права, що впливають з виконання однакових обов'язків; зокрема, рівності чоловіків і жінок у сфері зайнятості.
- Як правило, роботодавець не може розірвати

або припинити дію трудового договору в період вагітності, а також в періоді декретної відпустки працівниці.

Якщо у нас перед роботодавцем є стільки обов'язків, чи не має це бути у рівній мірі збалансовано? Давайте розглянемо це питання більш ретельно.

ПОВАЖАЙ СВОЮ ПРАЦЮ І ВІДСТОЮЙ СВОЇ ПРАВА!

ЗАДЕКЛАРОВАНА ПРАЦЯ – оплачувана діяльність на основі трудового договору , який забезпечує трудові права і соціальні гарантії	НЕЗАДЕКЛАРОВАНА ПРАЦЯ – оплачувана діяльність працівника, яка офіційно не оформлена або не повністю оформлена відповідно до чинного законодавства
– Я маю гідні та безпечні умови праці!	НЕ МАТИМЕШ ТРУДОВИХ ПРАВ, БУДЕШ ПОЗБАВЛЕНИЙ ГІДНИХ УМОВ ПРАЦІ
– Я маю регулярну виплату заробітної плати не нижче мінімальної!	НЕ МАТИМЕШ МОЖЛИВОСТІ ЗАХИСТИТИ СВОЇ ПРАВА У РАЗІ КОНФЛІКТУ З РОБОТОДАВЦЕМ І ВІДМОВИ У ОПЛАТІ ПРАЦІ ЧИ ІНШИХ ВИПЛАТАХ
– Я маю страхування на випадок тимчасової втрати працездатності, безробіття!	БУДЕШ ПОЗБАВЛЕНИЙ ГІДНИХ СОЦІАЛЬНИХ ГАРАНТІЙ (ОПЛАЧУВАНА ВІДПУСКА, СТРАХОВІ ВИПЛАТИ У РАЗІ ХВОРОБИ, БЕЗРОБІТТЯ) ГІДНОЇ ПЕНСІЇ
– Я маю страхування від нещасного випадку на виробництві!	НЕ МАТИМЕШ СТРАХУВАННЯ ВІД НЕЩАСНОГО ВИПАДКУ НА ВИРОБНИЦТВІ

Працедавець зобов'язаний:

- * ознайомити нових працівників з їх правами та обов'язками, надати можливість працювати на робочих місцях,
 - * забезпечити безпечні і гігієнічні умови праці, проведення систематичного навчання з техніки безпеки праці,
 - * своєчасно і правильно виплатити заробітну плату,
 - * надати можливість доступу до документів, на підставі яких вираховується зарплата працівника,
 - * виплатити зарплату за період вимушеної непрацездатності (не більше 35 днів на рік),
 - * допомагати працівникам підвищувати професійну кваліфікацію,
 - * надавати допомогу в соціальних потребах працівників (у міру можливостей),
 - * створити умови працівникам для здійснення ними своїх повноважень, щоб забезпечити злагожену роботу працівників,
 - * вести документацію та облік із питань, що стосуються трудових відносин та особистих справ працівників,
 - * негайно видати працівнику свідоцтво про зайнятість у зв'язку зі звільненням працівника, або закінченням строку найму (свідоцтво не може бути предметом, залежним від попереднього розрахунку працівника з працедавцем),
 - * повідомити працівника про його право звернутися до суду для вирішення трудових спорів,
 - * поважати гідність та інші особисті якості і надбання робітників,
 - * використовувати об'єктивні і справедливі критерії оцінки працівників та їх роботи.
- Крім того, працедавець не може розірвати трудовий договір під час щорічної відпустки працівника, а також з будь-якої іншої виправданої відсутності на роботі, якщо не минув термін, який дає право розірвати трудовий договір без попередження.
- Працівники мають рівні права щодо виконання однієї і тієї ж функції та обов'язків.
- Неприйнятною є будь-яка дискримінація щодо працівників – за віковою ознакою, інвалідністю, расою, національністю, переконаннями (особливо політичними, релігійними), а також у разі членства у профспілці.
- Тепер ви знаєте права і обов'язки свої та свого працедавця і в майбутньому зможете помітити, коли останній порушує умови трудового договору.

Станіслав ЛЮ, юрист

Кодекс законів про працю України (скор. КЗпП) – кодекс правових норм, які визначають правові засади і гарантії здійснення громадянами України права розпоряджатися своїми здібностями до продуктивної та творчої праці.

Право на працю в Україні гарантоване статтею 43 Конституції України.

Кодекс законів про працю України регулює трудові відносини всіх працівників, сприяючи зростанню продуктивності праці, поліпшенню якості роботи, підвищенню ефективності суспільного виробництва, піднесенню на цій основі матеріального і культурного рівня життя працівників, зміцненню трудової дисципліни і поступовому перетворенню праці на благо суспільства у першу життєву потребу кожної працездатної людини (ст. 1 КЗпП).

Право громадян України на працю – це право громадян України, що забезпечується державою, на одержання роботи з оплатою праці не нижче встановленого державою мінімального розміру, вільний вибір професії, роду занять і роботи.

Держава створює умови для ефективної зайнятості населення, сприяє працевлаштуванню, підготовці і підвищенню трудової кваліфікації, забезпечує перепідготовку осіб, вивільнюваних у результаті реструктуризації підприємств (ст. 2 КЗпП).

Куди цікаво поїхати навесні: маловідомі місця України, які варто побачити

У багатьох країнах світу окрім великих міст є безліч селищ, маленьких містечок, дивних споруд, створених природою, які своєю красою викликають непідробне здивування. Представляємо вам маловідомі місця України, які варто відвідати цієї весни. Ми впевнені, що після подорожі у вас залишаться незабутні враження...

АКТОВСЬКИЙ КАНЬЙОН

Географія: річка Мертвовід поблизу села Актового Вознесенського району Миколаївської області. Площа каньйону перевищує 250 гектарів. Являє собою унікальний комплекс гранітних скель, валунів та степової і водної екосистем.

Його ще називають «Каньйон Диявола» або «Малий Крим» через схожість із Великим Кримським каньйоном. Актовський каньйон є частиною Національного природного парку «Бузький Гард». З цим місцем пов'язана велика кількість легенд та переказів про козаків, але як би там не було, незаперечною є істина – це місце варто відвідати. Адже це дивовижне творіння природи, аналогом якого є відомі американські каньйони. Окрім пейзажів, які захоплюють дух, можна побачити унікальні гірські тюльпани, які ростуть тут завдяки особливому клімату. Окрім фотографів та любителів старовини, це також одне з популярних місць серед скелелазів.

БАКОТА

Географія: село Бакота Кам'янець-Подільського району Хмельницької області.

Бакота вперше згадується у літопису 1240 року. У XIII столітті — велике місто, найважливіший політично-адміністративний центр Дністровського Пониззя (з XIV століття — Поділля), яке входило до Галицько-Волинського князівства.

Кажуть, хто не бачив Бакоти, той не був на Поділлі. Вона є частиною Національного природного парку «Подільські Товтри», що теж є місцем для любителів езотерики та старовини, яке, однак, ви не знайдете на карті. Окрім мальовничої природи, можна відвідати скелястий монастир, цілющі джерела «Жіночого», «Чоловічого» та «Сімейного щастя», побачити кам'яний відбиток стопи Будди та ще багато цікавого.

ГРАНІТНИЙ КАНЬЙОН НА РІЧЦІ ГІРСЬКИЙ ТІКИЧ (БУЦЬКИЙ КАНЬЙОН)

Географія: село Буки на кордоні Черкаської та Вінницької областей.

Буцький каньйон входить у сотню найкрасивіших місць України і знаходиться на другому місці рейтингу «Сім чудес Черкащини» — місце вподобали собі й скелелазы, які часто проводять тут тренування. Місцеві жителі радять відвідати це місце саме навесні, коли все зеленіє, розцвітає багато квітів, серед яких тюльпани та дикий часник, пасуться кози. Ще це місце називають «маленькою Швейцарією». Скелі та пейзажі Буцького каньйону, водоспад «Вир», «Український Стоунхендж», Буцька ГЕС — те, що варто побачити на власні очі.

ДЖУРИНСЬКИЙ ВОДОСПАД

Географія: село Нирків Заліщицького району Тернопільської області.

Ще коли тільки ви добиратиметесь до самого водоспаду, вас уже здивує червоний колір землі та такий же відтінок скель, а також ви побачите дві височезні вежі — єдині залишки величезного замку XVII століття. Сам водоспад вважається найвищим в Україні і вже точно не поступається іншим за своєю величністю та красою. Крім любителів природи, тут справу до душі знайдуть і екстремали, адже тут для них проводяться одноденні сплави на катамаранах по Дністру із села Устечко (Городенківський район Івано-Франківської області) до міста Заліщики.

ДНІСТРОВСЬКИЙ КАНЬЙОН

Географія: розташований на межі 4 областей: Івано-Франківської, Тернопільської, Чернівецької та Хмельницької.

Дністровський каньйон є не лише одним із найбільших у Європі, а й (згідно з рішенням всеукраїнського Інтернет-опитування, оголошеним 26 серпня 2008 року) визнаний одним із 7 природних чудес України. Вже це є приводом відвідати одну з одну з найвизначніших природних пам'яток нашої країни. Тут можна знайти секретні місця, з яких можна досхочу милуватися красою природи. Одним із таких місць є Совиний Яр. Також місця, які не варто залишати поза увагою: Китайгород, Устя, Стара Ушиця та, звісно, Заліщики, мова про які піде далі.

ЗАЛІЩИКИ

Географія: місто Заліщики Тернопільської області.

Найкращі краєвиди розташовані в периметрах самого міста, яке створює такий собі півострів. Курортного значення цьому містечку надає не тільки навколишня природа, а й середземноморський клімат, який створюється завдяки високим кручам, що оточують Заліщики, огинаючи містечко півколом по периметру. Також, будучи в Заліщиках, туристи з задоволенням відвідують місцевий дендропарк.

ПАЛАЦ ГРАФІВ ШЕНБОРНІВ

Географія: між містами Мукачєво та Свалява, в селищі Карпати.

Навіть залізнична станція тут схожа на мініатюрний замок, а в розкішному парку по-справжньому казково. Все починалося у 1840 р. з дерев'яної хатинки, куди графи Шенборни навідувалися під час полювання. У 1890 році для Шенборнів звели мурований замок, за яким можна вивчати календар: 365 вікон, 52 кімнати, 12 входів.

Спочатку з-за крон дерев з'являється висока башта, прикрашена годинником та родинними гербами, далі перед вами відкривається доглянуте подвір'я з акуратно підстриженими зеленими насадженнями. В середині можна помилуватися вітражами в каплиці, камінною залогою, старими дерев'яними сходами, які охороняє геральдичний лев біля їх підніжжя. На стелі люстра: жіноча фігурка, зроблена з оленьчих рогів, красиво тут як зовні, так і всередині хоромів.

ЛАНДШАФТНИЙ ПАРК В БУКАХ

Географія: село Буки Сквирського району Київської області.

Володіння українського політика-багатія Івана Суслова вражає оригінальністю та красою, а тому стало однією із туристичних пам'яток. На жаль, доступ до самого будинку, який ще недавно був дозволений, зараз обмежений через казус: туристи, які фотографувалися біля входу в будинок, не пустили власницю дому, мовляв чекайте своєї черги.

Парк складається з двох частин: храмового комплексу з фонтаном і самого ландшафтного парку. Вхід на територію безкоштовний. Однак у деякі частини парку можна потрапити лише з екскурсоводом за символічну плату. Можна побачити багато диких тварин, а також окремою прикрасою є Поляна казок.

ЛУМШОРИ

Географія: село Перечинського району Закарпатської області. Перший лікувальний заклад – з 1600 року. У XVIII ст. вже існував «Курорт Лумшори».

Хоч населений пункт не надто великий, але поширений серед туристів, та й не дивно, бо подивитись тут справді є на що. У Лумшорах аж 5 водоспадів і всі вони розташовані на річці Туричці. Побачити і знайти їх дуже легко — дорога весь час іде паралельно до річки, а іноді й понад нею, тому водоспади можна буквально почути.

Проте основна мета відвідати це місце — славнозвісні Лумшорські чани — своєрідна сауна під відкритим небом. Об'єм такого чану — 1000 л, під ним горить вогонь, який нагріває спеціальну мінеральну воду до +40-45 градусів за Цельсієм. Такі процедури покращують роботу нервової системи та опорно-рухового апарату. Радять чергувати такі заходи з контрастними купаннями в гірській річці. За один раз в чан може поміститись близько семи людей.

А неподалік від цього села, якщо піднятися в гори (12 км) є Полощина Руна, з якої відкривається чудовий краєвид на місцеві красоти.

Продовження у наступному номері

Міжнародний день обіймів

Це яскраве і незвичайне свято було засноване у США в 1986 році. Його мета полягала у загальній радості, що виявляється навіть до незнайомців на вулиці. Душевний теплообмін – так можна назвати прагнення людей передати частинку радості. Але існують ще й медичні та наукові показання до подібного прояву почуттів. Виявляється, обіймаючи один одного, люди підвищують імунітет, стимулюють нервову систему, викликаючи гарний настрій і відчуття того, що ти в цьому світі не один і комусь потрібен. В Україні це свято відзначають з великим задоволенням. Прижилося воно швидко, оскільки несе в собі світло і тепло. Безумовно, найбільше число шанувальників Міжнародного дня обіймів знаходиться

в середовищі молоді, для якої будь-який привід обійнятися вважається нормальним процесом. Втім, люди всіх віків і станів не проти прийняти в дар шматочок сонця, у вигляді обіймів. Головне, щоб почуття гумору в цей момент було на висоті. І добре б отримувати порцію приємних емоцій щодня, а не чекати свята цілий рік. Але це вже залежить від кожного індивідуума. Незважаючи на те що свято це в нашому житті з'явилося порівняно недавно, воно стрімко поширилося по всій планеті. Люди із задоволенням обіймаються один з одним, тому що знають: світ врятує не тільки краса, але й доброта.

Вітаємо всіх з Міжнародним днем обіймів, днем відкритої безкорисливої підтримки, днем небадужих людей!

В Австралії пара виростила гігантську капусту

Овощ созрел 9 месяцев

СУПРУГИ в австралійському штаті Тасманія виростили гігантську капусту розміром з человека. Об этом сообщает CNN.

«Розмари Норвуд и ее муж Шон Кадман, живущие в тасманской долине, начали выращивать гигантские овощи в апреле прошлого года в их пансионате для эко-туризма», – говорится в сообщении.

На выращивание этой капусты у пары ушло 9 месяцев. Они защищали ее от опосумов и валлаби, а также установили сетку от слизняков и бабочек.

Пара говорит, что секрет выращивания капусты в хорошей влажной весне, частых дождей и жаркой погоде в начале лета.

Выставка хищных растений

14-17 февраля в Киевском городском Доме природы состоится выставка африканских фиалок и растений-хищников, передает kiev24.ua

Кроме африканских фиалок на выставке будут представлены разнообразные насекомоядные растения, так называемые растения-хищники: дианеи, росянки, непентесы и другие. В естественных условиях растения-хищники живут в воде пресных водоемов, на заболоченных лугах и болотах, в торфе, песке, то есть на субстратах, бедных соединениями азота.

Эти растения имеют не только необычный вид, но они отличаются между собой различными способами привлекать насекомых. Все растения подходят для выращивания в комнатных условиях. Ухаживать за ними не трудно: нужен солнечный подоконник, очищенная вода для полива, для некоторых растений – прохлада зимой.

Свята та пам'ятні дати України в лютому, березні 2019 року

Лютий

- 6 лютого – іменини Ксенії (Оксани).
- 12 лютого – Трьох святителів: Василя Великого, Григорія Богослова, Іоанна Златоуста.
- 14 лютого – День Святого Валентина (День Закоханих).
- 15 лютого – Стрітення Господнє (Зимобор).
- 16-22 лютого – Масниці (Масляна).
- 17 лютого – День кота в Європі.
- 20 лютого – День Героїв «Небесної сотні».
- 21 лютого – День Рідної мови.
- 23 лютого – початок Великого посту.

- 1 березня – Міжнародний день котів.
- 2 березня – День сірників.
- 8 березня – Міжнародний Жіночий День.
- 10 березня – святого Тарасія.
- 21 березня – Міжнародний день ляльок.
- 21 березня – Всесвітній день поезії.
- 21 і 22 березня – Весняне рівнодення.
- 23 березня – Всеукраїнський день працівників культури і аматорів народного мистецтва.
- 27 березня – Міжнародний день театру.

Березень

Сканворд «Кинопремьера»

1. Актриса Емили ... в фильме «Мэри Поппинс возвращается»

Взрослый самец кабана

Амплуа Фигаро

Верхняя планка экспорта

«Коктейль» из литейного цеха

Приговор декабристам

Природный горячий газ

4. Жанр фильма «Игра памяти»

Резкое, прекрасное отношение

Инструмент Ринго Старра

Упирают в плечо при выстреле

«Верхняя планка» экспорта

Между третьей и четвертой

Березовый нарост

«Мозг» ВС

От веста на 180 градусов

Эстрадный чечетка

Недремучий лесок

«Улочка» в лесу

См. фото 1

Пальмовый вор

Танец в Малиновке

Другое название гонца

См. фото 2

Единица заготовки сена

Грунтово-автомобиль

Пальмовый вор

«Дрель» из арсенала рыбака

Одна ударная порция грома

Весенние работы в поле

В детстве она звалась Аллей

Снежный или волосной

Небольшой, глухой переулочек

Личинки пчел на последней стадии

Леопард, «сбежавший» в горы

Принадлежит дереву

Разведка Гретьего рейха

Фамильный оклик

Ниже его не опускался

Судно зеленых человечков

Самая «равная» приставка

Ветвь – корзинку плести

Камни, которым поклоняются

Ветвь – корзинку плести

Очень много срочных дел

Высшая категория философии Лао-Цзы

Она вылетает у фотографа

См. фото 3

См. фото 4

См. фото 5

В традиционном кинематографе их – 24 в секунду

Между дуэтом и кватетом

Слетающее с языка

Брыкательный характер

Джон ... основатель либерализма

Календарный столетник

Возвратное движение пушки после выстрела

2. Место проживания родни мальчика Лукаса в мультиме «Тайна семьи монстров»

3. Кличка собаки – главной героини фильма «Путь домой»

5. Актёр ... Дюжарден в фильме «Красивый бизнес»

Ответы на сканворд будут опубликованы в следующем номере НД

Конкурс краси «Міс України»: нові вимоги

Міс Україна – щорічний національний конкурс краси і талантів. Переможці України вирушають на змагання у різні країни світу.

НАЦІОНАЛЬНИЙ конкурс краси «Міс Україна» змінив вимоги до зросту і віку учасниць. Тепер за право представляти Україну на Міжнародному огляді краси «Міс світу» зможуть поборотися дівчата віком від 17 до 25 років і зростом від 168 см. До цього в конкурсі могли взяти участь лише дівчата не старше 24 років і не нижче 170 см.

Щомісячна інформаційно-аналітична газета Ради національних спільнот України «Національний діалог»
Свідоцтво про державну реєстрацію КВ 2293 – 12843Р, видано Міністерством юстиції України 06.10.2017 року
Видавець: ГО «Рада національних спільнот України»
Головний редактор: Михайло Роль
Випусковий редактор: Вячеслав Потапов
Верстальник: Олександр Антропов
Редакційна колегія: Голова – Ашот Аванесян
Члени редакційної колегії: Емір Валєєв, Олександр Божко, Рішван Бабаєв, Микола Корецький, Весела Залогіна, Інєш Кдірова,

Кан Ден Сік, Алла Потапова, Емма Бєньямінова, Сергій Братчик, Альона Сєребряна
Адреса редакції: 01010 м. Київ, вул. Левандовська, 12
e-mail: ND-RNSU@ukr.net
Сторінка газети «НД» у Facebook: www.facebook.com/NationalDialogueUKRAINE/
Секретаріат Ради національних спільнот України: e-mail: radaspilnot@ukr.net, тел. +38 044 227 9865
Редакція може не поділяти погляди авторів статей. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти. Авторські статті не рецензуються і не повертаються. Оголошення та листи друкуються мовою оригіналу, реклама – лише державною українською мовою. Листування ведеться лише на

сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несуть автори. Відповідальність за зміст реклами несе рекламодавець. Додаткова інформація про діяльність Ради та національних спільнот України – на офіційному веб-сайті: www.radaspilnot.org.ua
Віддруковано. ТОВ «Видавництво «Прометей», 04071 м. Київ, вул. Ярославська, будинок 39Г. Ідент. код юридичної особи 40734876 від 10.08.2016 р. Зак. №190128. Наклад 5000 прим.
Передплатний індекс газети РНСУ «Національний діалог» – 60357

